

# 娇藏 รัก หาย ลับ ใจ



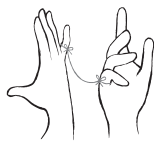
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

วงษ์จายาของ 狂上加狂 เทียน  
อู่ผิงฮวา แป๊ะ  
พิมพ์ครั้งที่ 1





มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก  
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่  
[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)





# คำนำ



เมื่อใครสักคนมีความลับระหว่างกัน นำเรื่องราวบางเรื่องมาใช้ประโยชน์ หลอกหลวงให้อีกคนหลงเชื่อ นั่น วันหนึ่งเมื่อความลับถูกเปิดเผยขึ้นมา ผู้ที่ถูกหลอกหลวงจะรู้สึกอย่างไรคะ ก็เหมือนกับเรื่องนี้ ทุกคนคงกำลังคาดหวังให้ ความลับของ 'ชุยสิงโจว' ที่เป็นไหวหยางต้องถูกเปิดเผยต่อ 'หลิวเหมียนถิง' อยู่แน่ๆ ใช่มั้ยคะ

และในเล่มนี้ซึ่งเป็นเล่มสองแล้ว ชุยสิงโจวยังคงเป็นจอมหลอกหลวง ที่สวมบทบาทสามีผู้แสนดีที่ต้องไปออกรบเพื่อบ้านเมือง ทั้งที่เขาอุตส่าห์มอบทางรอดให้นางได้เป็นอิสระ ไม่ต้องเฝ้ารอเขานัก นางก็ยังอุตส่าห์ตามติดเขา ไปถึงชายแดน ความจริงใจอันแสนบริสุทธิ์ของนางคราวนี้ได้สั่นคลอนจิตใจของเขายิ่งยวด ทว่าการจะเอ่ยปากบอกความจริงกับหลิวเหมียนถิงทั้งหมดนั้น... เกรงว่าจะเป็นการที่ลาจากเขาไป

สุดท้ายสายสัมพันธ์ของคูรักรักก่ามะลอคุ่นนี้จะแปรเปลี่ยนเป็นคู่สามีภรรยาจริงๆ หรือไม่ แล้วสถานะปะหลอมๆ ของชุยสิงโจวจะทำอย่างไรต่อไป เขาจะกล้าบอกความจริงทุกอย่างกับหลิวเหมียนถิงหรือ ไปร่วมติดตามกันต่อได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



•

หลังเกลี้ยกล่อมไปหลายครั้งก็ยังไม่ได้ผล ในที่สุดเขาก็เข้าใจเจตนาเล็กๆ ของหลิวเหมียนถั่ง คิ้วเข้มเล็กขิ้นสูงก่อนตีหมาขมเข้าปากตนเอง ก่อนคำหนึ่ง จากนั้นโน้มตัวเข้าหาหลิวเหมียนถั่งที่ซุกตัวอยู่ในผ้าห่ม...

หลิวเหมียนถั่งได้รับรู้เป็นครั้งแรกในชีวิตว่าที่แท้ยังมีวิธีป้อนยาเช่นนี้ อยู่ด้วย แต่วิธีป้อนที่น่าอายเช่นนี้ช่างชวนให้คนขวยเขินจนแดงเกือก ไปถึงปลายเท้าแล้วจริงๆ

ดังนั้นหลังถูกสามีใช้ปากช่วยป้อนยาให้ไปคำหนึ่ง หลิวเหมียนถั่ง ก็แย่งชามมาตีหมาขมที่เหลือหมดไปก่อนเอง...

ซุยสิงใจวกลับคล้ายยังติดใจ เอ่ยกับนางว่า "หากคราวหน้าเจ้า ไม่ยอมกินยาดีๆ ข้าจะป้อนเจ้าเช่นนี้..."

หลิวเหมียนถั่งก้มหน้าใช้นิ้วสะกิดกระดูกบนชุดเกราะหนังวัวของเขา พลางเอ่ยอย่างขัดเขิน "ต่อให้ไม่กินยาก็คำเช่นนี้ด้วยได้หรือไม่ ไม่อย่างนั้น ออกจะขมไปบ้าง..."

•



# แนะนำตัวละคร



- \* หลิวเหมียนถั่ง บุตรสาวสกุลหลิว ตระกูลฝั่งบิดาสูญสิ้นไปแล้ว มีท่านตาเปิดสำนักคุ้มภัย ลายมือเขียนอัปลักษณียิ่ง
- \* ชุยจิว คุณชายลำดับที่เก้าของสกุลชุย เป็นพ่อค้า สามีของหลิวเหมียนถั่ง รูปร่าง นิสัยสุภาพอ่อนโยน ชอบเดินหมาก
- \* ไหวหยางอ่อง ท่านอ่องผู้ปกครองเงินโจว สืบทอดบรรดาศักดิ์ต่อจากบิดา ไม่รู้จักความรัก นิสัยเหี้ยมหาญ ไม่รู้วิธีรักหยกถนอมบุปผา
- \* ปี้เฉ่า สาวใช้ประจำตัวของหลิวเหมียนถั่ง มีนิสัยไม่ยอมคน จงรักภักดีต่อนายพอเป็นหมัดมวยบ้าง
- \* จื่ออวี่ โอรสของอดีตรัชทายาท เป็นผู้นำบงกชเวียงซ่าน คนรักเก่าของหลิวเหมียนถั่ง
- \* สูยอ่อง มีนามว่าหลิวเพ่ย พื้นที่ปกครองคือสูยโจว พระอนุชาแท้ๆ ของฮ่องเต้องค์ก่อน
- \* ชุนอวี่นเหนียง บุตรสาวบุญธรรมของสูยอ่อง หลงรักจื่ออวี่เกลียดชังหลิวเหมียนถั่ง





## 38

ซุนอวี่นเหนียงนิกไม่ถึงว่าอันธพาลที่คนของนางจ๋างมาจะไร้ประโยชน์  
เพียงนี้!

เยียนฉือที่อยู่ด้านข้างนางมีสีหน้าละอายใจ เอ่ยเสียงเบา "คุณหนู  
บ่าวทำงานไม่เรียบร้อย นิกไม่ถึงว่าคนเหล่านี้จะเป็นงูสุราสัดใส่ข้าว\*!"

"หุบปาก!" ซุนอวี่นเหนียงตวาดใส่ด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ

นางนั่งอยู่ในร้านน้ำชาที่ห่างออกไปเล็กน้อย รวมกับมีชาวบ้าน  
มุ่งขวางเอาไว้จึงมองเห็นไม่ชัดเจน รอคตอนที่ฝูงชนแยกย้ายถึงเห็นว่า  
มีชายฉกรรจ์จับพวกอันธพาลเหล่านั้นพาจากไปแล้ว

ซุนอวี่นเหนียงโมโหจนลอบเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ต่าบลหลังเฉียน  
กลายเป็นสถานที่พัยคัมหมอบมังกกรซอ<sup>\*\*</sup> ตั้งแต่เมื่อไร เหตุใดคนที่

\* งูสุราสัดใส่ข้าว เป็นสำนวนสำหรับใช้ว่ากล่าว หมายถึงคนที่ตีแต่ตีมกิน ไม่มีความสามารถใดๆ คำว่า 'สัด'  
เป็นภาษาชนบททรงกระบอกร ทำด้วยไม้หรือสานด้วยไม้ไผ่ ใช้ในการตวงข้าว 1 สัด เท่ากับ 1 ถัง หรือ 20 ลิตร

\*\* พัยคัมหมอบมังกกรซอ หมายถึงบุคคลที่มีความสามารถแต่หลบซ่อนตัวไม่เผยความสามารถของตัวเอง  
หรือคนที่มีความสามารถแต่ยังไม่ถูกค้นพบ

ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านถึงมีมากมายเพียงนี้

ในเมื่อคนโดนพาตัวไปแล้ว ยังรั้งอยู่ต่อก็ไร้ประโยชน์ นางจะต้องคิดหาวิธีใช้เส้นสายซื้อตัวเจ้าหน้าที่มาสอบถามตัวตนของซุ่ยจิวตัวปลอมผู้นั้นโดยละเอียด...

ถึงอย่างไรหนังสือหมั้นหมายนั้นก็เป็ของจริง ทั้งทางหอเก็บเอกสารสำคัญของท้องถิ่นยังมีฉบับสำเนาอยู่ด้วย นางยอมไม่กล่าวการถูกตรวจสอบ

หลังมึนใจเช่นนี้ซุนอวีนเห็นยงรู้สึกรู้สึกว่าการอยู่ที่นี่ต่อไปก็ไม่มีประโยชน์ จึงลุกขึ้นเตรียมจากไป

นึกไม่ถึงว่าหิ้วหมีจนถึงที่เดิมยืนอยู่อีกฝั่งถนนห่างออกไปจะหันมองมาทางนี้ หลังมองมาสักพักก็เดินยกขากระโปรงพรวดพรวดเข้ามาหาด้วยความโมโห

หิ้วหมีจนถึงเคยได้รับบาดเจ็บที่ขา แม้จะดีขึ้นมากแล้วแต่ปกติเดินไม่ค่อยเร็วนัก ทว่าวันนี้อาจเพราะโมโหจึงเดินเร็วกว่าปกติมากนัก เพียงไม่กี่ก้าวก็ปราดมาถึงตรงหน้าสตรีสวมหมวก แล้วเอื้อมมือไปคว้าหมวกผ้าโปร่งที่อีกฝ่ายสวมอยู่ออก

คราวนี้จดจำได้ทันทีว่าสตรีผู้นี้คือ 'คนรู้จักเก่าที่เมืองหลวง' ซึ่งได้พบในร้านตีเหล็กเมื่อหลายวันก่อน...

ว่าไปแล้วที่หิ้วหมีจนถึงจับซุนอวีนเหนียงได้ก็ไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมาย

เพราะเมื่อครู่ในตอนคุณชายร่างอ้วนถูกสามีถอดกรามก็หันกลับไปมองร้านน้ำชาฝั่งตรงข้ามอยู่บ่อยครั้ง และอีกครั้งตอนที่บรรดาผู้ผดุงคุณธรรมคุมตัวอันธพาลจากไป เหล่าอันธพาลที่สิ้นหวังไม่ได้มองไปทาง

ร้านน้ำชาแค่คนเดียว

หลิวเหมียนถึงเห็นอยู่ในสายตาก็นึกสงสัยขึ้นมา แต่ไม่ได้สงสัยว่าสามีตนเองเป็นตัวปลอม ทว่ารู้สึกว่าคุณจริงของเรื่องนี้ไม่ได้เป็นเหมือนที่เจ้าอ้วนบอกว่าบังเอิญมาเจอภรรยาที่แอบหนีไป แต่มีคนสั่งให้พวกเขามาก่อความวุ่นวายต่างหาก!

ดังนั้นหลิวเหมียนถึงจึงมุ่งตรงมาทางนี้ แล้วก็ไม่รู้ว่าจะอย่างไรนางถึงรู้สึกว่ารูปร่างของสตรีสวมหมวกผู้นี้คุ้นตาเหลือเกิน จึงก้าวเข้าไปตั้งหมวกของอีกฝ่ายออกทันที

หลังจดจำขุนอินเหนียงได้ หลิวเหมียนถึงก็โมโหเป็นที่สุด

เมื่อหลายวันก่อนนางบอกอีกฝ่ายไปตามตรงว่าตนเองล้มป่วยหลงลืมเรื่องทุกอย่างภายหลังแต่งงาน นึกไม่ถึงว่าหญิงสาวผู้นี้จะอาศัยเรื่องนี้หาพวกसारเลวมาหลอกทำลายชื่อเสียงของนาง

นี่เป็นความแค้นระดับใดกันแน่ ช่างต่ำซ้ำสามานย์มากเพียงใด!

ชั่วขณะนั้นหลิวเหมียนถึงไม่หลงเหลือความใจเย็นใดๆ อีก นางจึงขมึงพลางถามอีกฝ่าย "เจ้าเป็นคนจ้างอันธพาลพวกนั้นมาพังร้านข้า?"

ขุนอินเหนียงไม่นึกไม่ฝันว่าหลิวเหมียนถึงจะมาหาตนเองรวดเร็วปานนี้ จึงได้แต่ผินทำใจเย็นกล่าว "พี่หลิวพูดเรื่องอะไร ข้าจะไปรู้จักคนเหล่านั้นได้อย่างไรกัน เขาไม่ได้บอกว่าท่านเป็นภรรยาที่หนีไปของเขาหรอกหรือ เห็นได้ว่าพวกท่านมีความแค้นเคืองส่วนตัวกัน จะมาเกี่ยวอันใดกับข้าเล่า"

หลิวเหมียนถึงเกือบจะหัวเราะออกมาอยู่รอมร่อแล้ว นางง้างมือตบขุนอินเหนียงหน้าหันก่อนเอ่ย "ผายลมไว้สาระ! เมื่อครู่นี้ตอนพวกเจ้าอ้วนसारเลวเข้ามาในร้าน ตะโกนใส่พวกเราแล้วก็เอาแต่พังข้าวของ ขนาด

คนมุ่งดูรอบๆ ร้านยังไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น กระตืบกระซิบถามถึง เหตุผลกันอยู่เลย! เจ้าตี๋มซาอยู่ในร้านน้ำชาห่างจากร้านข้าว เหตุใดถึงรู้เรื่องที่เขาบอกว่าข้าเป็นภรรยาที่หลบหนีมาของเขา"

สมัยก่อนที่ซุนอวีนหนีyeongคบหากับหลิวเหมียนถึงก็อยู่ในสภาพรักใคร่ปรองดองเป็นพี่น้องที่รู้จักกันมาโดยตลอด ดังนั้นหลิวเหมียนถึงจึงคอยดูแลนางดีมาก

ภายหลังต่อให้หลิวเหมียนถึงสงสัยในตัวนาง แต่ติดที่บิดานางเป็นผู้อาวุโสคนเก่าแก่ของตำหนักบูรพา ต้องให้เกียรติอยู่บ้าง จึงแค่เมินเฉยไม่สนใจนางเท่านั้น ไม่เคยพูดจาหยาบคายด้วยมาก่อน

แต่ตอนนี้หลิวเหมียนถึงสูญเสียความทรงจำไปแล้ว ไม่เหลืออะไรให้กังวลอีก เมื่อพบพิรุณในคำพูดซุนอวีนหนีyeongก็สะบัดมือพาดใส่ทันที!

ป่าวชายเยียนเฉียดกับสาวใช้ฮว่าผิงที่อยู่ด้านข้างก็ตั้งตัวไม่ทัน ไม่ได้ช่วยรับภัยแทนคุณหนู

แต่รอฮว่าผิงได้สติกลับมาก็หันไปเอ่ยกับองครักษ์ด้านหลังทันที "พวกเจ้าปัญญาหาหนทางไปหมดแล้วหรือไร ยังไม่รีบดึงตัวหลิวเหมียนถึงออกไปอีก!"

บรรดาองครักษ์เหล่านั้นต่างรู้จักหลิวเหมียนถึง แม่นางหลิวสะสมบารมีไว้ล้าลึก ต่อให้นางลงจากภูเขาไปหนึ่งปีกว่าแล้ว แต่ภาพลักษณะนางในใจทุกคนยังคงเป็นแม่นางหลิวผู้พูดคำใดคำนั้น ชั่วขณะหนึ่งยอมตั้งสติกันไม่ทัน

มิหนำซ้ำช่วงก่อนหน้านี้คุณชายจื่ออวี้ได้เรียกรวมองครักษ์อย่างพวกเขาออกมาคำสั่ง ห้ามสร้างปัญหาให้แม่นางหลิวเป็นอันขาด หากมีใครกล้าลงมือโดยพลการจะสังหารไม่ละเว้น!

คุณชายสั่งมาแล้วพวกเขาจะกล้าฝ่าฝืนลามได้อย่างไร ได้แต่มองดู หลิวเหมียนถึงกระซอกผมซุนอวีนเหนียงแล้วดันตีระฆังไปโขกกับผนัง

ฮว่าผิงกับเยียนฉือเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปตึงตัวหลิวเหมียนถึงไว้ทันที ทว่าสาวใช้ฟางเซียกับปี่เฉาที่ไล่ตามหลังมาก็ไม่ใช่คนธรรมดาแต่อย่างใด!

ตอนแรกที่ชู่ยฺซิงใจสั่งนายหน้าให้หาคนมา เขาพิจารณาถึงเรื่อง หลิวเหมียนถึงรูปโฉมงดงามทว่ามือเท้าไร้กำลัง หากเกิดอะไรขึ้นแล้ว องครักษ์ลับช่วยไม่ทัน สาวใช้ข้างกายยังพอถ่วงเวลาได้บ้าง ดังนั้น ร่างกายแข็งแรง พอลจะเป็นวิชาหมัดมวยเตะถีบอยู่บ้างคือทักษะที่จำเป็น ต้องมี!

บัดนี้ดูแล้วท่านอ่องรู้จักมอการณโกลจริง ๆ ทันทึที่สองสาวใช้เห็นว่าสุหยินของตนมีเรื่อง ทั้งปาวรับใช้ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ยุติธรรมเข้ามา ร่วมวงช่วยด้วย พวกนางสองคนจึงกระโจนเข้าไปแยกย้ายกันรับมือ กระซอกผมหยิกหู แบบใดแรงก็ทำแบบนั้นทันที!

สาวใช้ที่มาจากชนบทบดบตีรุนแรงจะตาย! ฮว่าผิงกับเยียนฉือ ไม่มีเวลาไปจงรักภักดีปกป้องเจ้านายอีก มีแต่ส่งเสียงไว้วายใจในใจ พลังต่อสู้กับแม่สุนัขเสียสติสองตัว

ส่วนหลิวเหมียนถึงแม้จะมือเท้าไร้กำลัง แต่วรยุทธ์ที่เคยเล่าเรียนมา ยังคงอยู่ ทักษะยี่มแรงออกแรงเองก็มี แค่จัดการซุนอวีนเหนียงที่บอบบาง ผู้นี้ยังมีแรงพอถมเถ เพียงพริบตาเดียวก็จับซุนอวีนเหนียงโขกผนัง จนหน้าซ้ำไปครึ่งซีก

ซุนอวีนเหนียงได้แต่ปล่อยให้หลิวเหมียนถึงกระซอกผมนางจนตัว โงงเงนไปมา

ทว่าจิตใจที่ร่างกายมีบาดแผล กระจกไปไม่กี่ทีหิ้วเหมียนถึง ก็หมดแรง หลังปีเฉ่าจับฮว่าผิงยัดใส่คูน้าข้างๆ เสรีจก็เข้าไปช่วยประคอง ฮูหยินไปอยู่ด้านข้างอย่างเป็นทางการ "ฮูหยิน ท่านพักก่อน บ่าวจัดการเอง เจ้าคะ!" พุดจบก็จะเข้าไปกระจกปกเสื้อฮุนอวินเหนียงต่อ

ยามนี้หิ้วเหมียนถึงเหนียงจนตัวเซ แต่ร่างกายเพิ่งเซไปเล็กน้อย ก็ได้ชุยสิงโจวที่อยู่ด้านหลังช่วยจับไว้

พุดกันตามตรง เมื่อก่อนชุยสิงโจวยังไม่เคยเห็นสตรีทะเลาะตบตีกัน เช่นนี้มาก่อน

แม้สตรีในจวนของบิดาจะมีอยู่มาก แต่ต่างเป็นพวกใช้เกาทัณฑ์ลับ ทำร้ายคน ประเภทดาบจริงทวนจริง\* ลงมือที่ไ่ก่บินเตลิดสู่นขิ่งพล่าน\*\* เช่นนี้ นับว่าให้เขาได้เปิดหูเปิดตาครั้งใหญ่จริงๆ

เมื่อครุ่นนี้เขาเห็นว่าหิ้วเหมียนถึงกับสาวใช้ชนบทสองคนไม่เหมือน จะเสียเปรียบ จึงเพียงยื่นมือโพล่หลังมองด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

ในเมื่อหิ้วเหมียนถึงมั่นใจว่าฮุนอวินเหนียงเป็นผู้อยู่เบื้องหลังก็ยิ่ง ดีกว่าทำลายแผนการที่เขาวางเอาไว้

ตอนนี้ประคองหญิงสาวที่ระเบิดโทสะไว้ เห็นบนหน้าผากนาง เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ถึงได้เอ่ยอย่างไม่หนักไม่เบา "ทะเลาะวิวาทบนถนน นับเป็นอันใดกัน"

ส่วนของครีษเหล่านั้ก็ทนมองต่อไปไม่ไหวอีก เมื่อเห็นหิ้วเหมียนถึง ถอนตัวก็เตรียมตรงเข้าไปห้ามทัพ ดึงตัวสาวใช้สองคนไว้ แต่ชุยสิงโจว ได้ชิงก้าวนำมาก่อนพร้อมเอ่ยกับฮุนอวินเหนียงที่มมแผ่ยุ่งเหยิง "เจ้ามา ทำลายชื่อเสียงของภรรยาข้าโดยไร้เหตุผล รบกวณไปถกกันในที่ว่าการด้วย!"

\* ดาบจริงทวนจริง เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงการกระทำที่ตรงไปตรงมา เปิดเผยจิตใจ

\*\* ไ่ก่บินเตลิดสู่นขิ่งพล่าน เป็นสำนวน หมายถึงเหตุการณ์ที่ซุลมุนวุ่นวายเลิกเกริกอย่างยิ่ง



แผนการที่ซุนอวี่นเห็นยงวางไว้วันนี้ต่างล้มเหลวไม่เป็นท่า แม้นางจะติดตามบิดาออกจากเมืองหลวง แต่ช่วงแรกนอกจากการพลัดไปอยู่ต่างถิ่น ชีวิตที่เหลือล้วนอยู่อย่างสุขสบาย บนภูเขาแห่งนี้ชานมีใครกล้าเสียมารยาทกับนางบ้าง ต่อให้เป็นเจ้อวี่เองก็ยังไม่เกรงอกเกรงใจนาง

แต่วันนี้บนท้องถนนนางถูกหลิวเหมียนถึงกับสาวใช้ของอีกฝ่ายตบตีราวกับสุนัข เรียกได้ว่าทำลายศักดิ์ศรีกันเกินไปแล้ว!

เมื่อองค์กรักษัตริย์ตั้งตัวสาวใช้สองคนออกแล้วมาช่วยประคองนาง นางก็สะบัดมือองค์กรักษัตริย์ทิ้งอย่างรุนแรง แล้วก็คร้านจะไปสนใจคำพูดเหลวไหลของซุยจิวตัวปลอม เพียงให้สว่าฝังที่ผมเผ้ายุ่งเหยิงเช่นเดียวกันประคองเดินจากไปโดยไม่พูดไม่จา

ยามนี้ที่ด้านนอกร้านน้ำชาเต็มไปด้วยกลุ่มคนที่มามุ่งดูความครึกครื้นนางให้องค์กรักษัตริย์คุ้มครองซ้ายขวา ฝุ่นเบียดออกไปจากร้านน้ำชาที่มีคนห้อมล้อมอยู่จนแทบผ่านออกไปไม่ได้

ซุยสิงโจวไม่ได้รับไล่ตามพวกเขาไป เมื่อครู่นี้ขณะที่ภายในร้านน้ำชากำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด เขาได้สั่งให้องค์กรักษัตริย์ลับหาโอกาสรวบแหจับตัวซุนอวี่นเห็นยงมาได้สวนให้ได้ในคืนนี้แล้ว

ระหว่างที่คิดเช่นนี้หลิวเหมียนถึงที่เขาประคองตัวไว้กลับตรงออกมาเบาๆ

เมื่อครู่นี้หลิวเหมียนถึงต่อสู้ดุเดือดไปรอบหนึ่ง เร็วแรงไม่เพียงพอกระเด็นไปถึงบาดแผลเก่าตรงข้อมืออีกครั้งแล้ว

ตอนนั้นไม่ทันรู้สึก ขณะนี้พอหยุดพักก็ได้แต่อิงแอบอยู่ในอ้อมกอดของซุยสิงโจวอย่างหมดแรง เมื่อเห็นพวกซุนอวี่นเห็นยงหลบหนีไปยังคงเอ่ยอย่างร้อนใจ "ท่านพี่อย่าปล่อยพวกนางไป จับตัวมาถามก่อนว่า

พวกนางวางแผนตำซ้ำอะไรไว้!"

ไม่หุ้เป็นคนมีไหวพริบ รู้ความคิดของท่านอ้างว่าไม่ได้อยากให้ หลิวเหมียนดังเป็นคนสอบสวนขุนอวินเหนียง ไม่อย่างนั้นหากพบพิรุณ อะไรจะปิดบังไม่ได้ เขาจึงเอ่ยขึ้นจากด้านข้าง "สูหยิน บ่าวรับใช้ของนาง มีมากเพียงนั้น หากลงมือพร้อมกันหมดนายท่านพวกเราสู้ไม่ไหวหรอกนะ ขอรับ! ถึงอย่างไรพวกอันธพาลที่นางสั่งการมาล้วนถูกจับไปขังที่ว่าการแล้ว นายท่านยอมสอบสวนจนกระจ่างได้ อีกทั้งภายในร้านโดนพึ่งข้าวของ รับลูกค้าไม่ได้แล้ว พวกเรารีบกลับไปเก็บกวาดร้านกันก่อนจึงจะถูกขอรับ!"

ประโยคนี้พูดจี้ใจหลิวเหมียนดังเข้าพอดี เมื่อครู่นี้อันธพาลกลุ่มนั้น พังของล้ำค่าภายในร้านไปหลายชิ้น ไม่รู้ว่าเสียหายไปมากเพียงไร จำเป็น ต้องไปนับให้ถี่ถ้วนแล้วฝากให้ทางที่ว่าการเรียกค่าชดเชยจากอันธพาล เหล่านั้นจึงจะถูก

ดังนั้นนางจึงไม่มีเวลาสนใจอาการปวดเมื่อยข้อมือ รีบกลับไป จัดการนับสินค้าทันที

ในกลุ่มคนมุงดูมีเพื่อนบ้านบนถนนสายเหนืออยู่ด้วยไม่น้อย พวกเขา ได้ยินชื่อเสียงแสบสันดุร้ายของหลิวเหมียนดังมานาน วันนี้ได้เห็นนาง ตบตีคนกับตานั้นว่าไม่เสียชื่อจริงๆ! แต่ละคนต่างไม่ลืมแสดงน้ำใจของ เพื่อนบ้าน ช่วยหลิวเหมียนดังเก็บกวาดร้านพลางกันดำพวกอันธพาล เหล่านั้นไปด้วย

หลังเกิดเรื่องวุ่นวายเช่นนี้ชุลยสิงใจก็ไม่สะดวกจะปลีกตัวเช่นกัน เขาให้ไม่หุ้รุ่งอยู่ช่วยลูกค้าจ้างของร้านเก็บกวาด ขณะพาหลิวเหมียนดัง กับสาวใช้ฟางเชยกลับไปที่บ้านบนถนนสายเหนือก่อน

เมื่อครู่นี้หลิวเหมียนดังออกแรงจิกกระชากคนมากเกินไป เล็บที่ยาว

ออกมาจึงฉีกขาดไปเส้นหนึ่ง ขอบเป็นแผลมีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย  
 เมื่อครุ่นหิวหิวมาไม่ได้ไปที่ร้านด้วย เห็นหิ้วหมีย่นดังที่ออกจากบ้าน  
 ไปดี ๆ แต่ขาถลันถลันถูกท่านอ่องประคองกลับมาอย่างไรเร็วแรง ไม่รู้ว่า  
 เกิดอะไรขึ้น ภายหลังพอได้ยินฟางเซียเล่าเรื่องให้ฟังคร่าว ๆ ก็อึ้งอึ้ง  
 เหวกรรมแท้ ๆ อยู่ในใจติด ๆ กันไม่ได้!

ซุยสิงโจวสั่งให้หิ้วหมีมานำผ้าร้อนมาประคบมือเท้าหิ้วหมีย่นดัง  
 ทั้งนำยาทาบรรเทาอาการปวดของนางอู่ไ้วบนฝ่ามือ ร้อนน้อยละลาย  
 ค่อยทาให้นางอีกที

อาจเพราะเมื่อครุ่นนี้ออกแรงมากเกินไป ซ้อมือหยกเสลาทั้งสองข้าง  
 ของหิ้วหมีย่นดังที่เดิมขาวผ่องจึงบวมปูดขึ้นมานิด ๆ

ซุยสิงโจวเห็นแล้วหน้ามัว ถึงได้เอ่ยดำนินางจริงจังขึ้นมา "หลงไม่ลงมือ  
 กับคนบนถนนนับเป็นอะไร เจ้าไม่รู้หรือไรว่ามือตนเองไม่ดี ออกแรงไม่ได้"

ตอนนี้หิ้วหมีย่นดังหายโกรธแล้วจึงรู้สึกผิดอยู่เช่นกัน ความจริง  
 นางก็บอกไม่ถูกว่าเพราะเหตุใดเมื่อครุ่นนี้ตอนที่ได้เห็นหญิงสาวผู้นั้นในใจ  
 จึงผุดเพลิงโทสะที่ควบคุมไม่อยู่ขึ้นมา แทบอยากฉีกกระชากอีกฝ่ายเป็น  
 ซิ่น ๆ... ผลปรากฏว่าลืมเรื่องที่ตนเองมือเท้าไม่สะดวกออกแรงไปเสียสนิท

ช่วงแรกที่นางพินเคยกถามท่านหมอมเหวดาจ้าวว่ามือเท้าตนเองเป็น  
 อะไรไป แต่ท่านหมอมเหวดาตอบอย่างคลุมเครือ บอกเพียงว่าตอนนาง  
 ออกไปเดินซื้อของถูกรถม้าที่ขับมาเร็วชนเข้า ก่อให้เกิดผลข้างเคียงภายหลัง  
 ทั้งร่างกายกับสมองต่างไม่ค่อยสู้ดี

หิ้วหมีย่นดังโคกเศร้าอยู่นานเพราะมือเท้าไร้กำลัง แต่สามารถ  
 มีชีวิตรอดมาได้ล้อรถได้ก็นับว่าสวรรค์ประทานพรให้แล้ว จึงไม่ได้ตัดพ้อ  
 คร่ำครวญนานเกินไป ไม่มัวเศร้าใจกับเรื่องมือเท้าตนเองนัก

ตอนนี้นางฟังออกถึงความเป็นห่วงของสามี จึงตอบด้วยอารมณ์หวานล้าว่า "ตอนนั้นกำลังโมโห โฉนเลยจะสนใจอะไรมากมาย ใครจะไปรู้ว่าวันนั้นข้าแค่บอกว่าความจำตนเองไม่ดี หญิงนางนั้นกลับเก็บไปใส่ใจ หากคนมาเล่นงานข้าเช่นนั้น ไม่รู้เหมือนกันว่านางตั้งใจจะทำอันใด"

ความจริงชุยสิงโจแอบคิดขឹងใจอยู่เช่นกันว่าเหตุใดหญิงสาวฉลาดเฉลียวผู้นี้ถึงไม่เคยสงสัยเรื่องตนเองเสียบ้าง ยามนี้ได้โอกาสถามหยิ่งเชิงออกไปพอดี

เขาเอ่ยถาม "วันนี้คุณชายผู้นั้นบอกว่าตนเองชื่อชุยจิว เป็นสามีของเจ้า..."

ไม่รอให้เขาพูดจบหลิวเหมียนถึงก็ขมวดคิ้วเรียวเป็นปม ซ้ำยังเอ่ยด้วยท่าทีคล้ายรังเกียจ "ท่านพี่เลิกพูดเรื่องอับมงคลเรื่องนี้ได้แล้ว คุณชายอันใดกัน เป็นหมูในเล้าต่างหาก! หากข้าต้องแต่งกับคนเช่นนี้ ต่อให้ต้องกระโดดหน้าผาตายก็ไม่แต่ง!"

ชุยสิงโจนึกขันกับอาการตอบสนองของนาง เขาช่วยย่นวดข้อมือให้นางพลางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "เช่นนั้นเจ้าอยากแต่งให้คนเช่นไร"

หลิวเหมียนถึงเอียงหน้ามองสามี เบ้าตาของเขาแว่ลึกราวกับทาด้วยถ่าน จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง ไม่ว่าจะมองอย่างไรล้วนมีรูปโฉมหล่อเหลาท่าทางสูงศักดิ์ไร้ตำหนิ ชวนให้คนยิ่งดูยิ่งอยากมอง!

"ย่อมต้องเป็นคุณชายบัณฑิตมากความสามารถอย่างท่านพี่!"

หลิวเหมียนถึงตอบออกมาจากใจจริง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดสีหน้าของชุยสิงโจกลับดำทะมึนลงแปลกๆ

คุณชายบัณฑิตมีมากเกินไปในได้หล้านี้!

จะว่าไปคุณชายจื่ออวีผู้นั้นเองก็รูปโฉมโฉมพราวไม่ธรรมดา นิสัย

อาจหาญผ่าเผยซ้ำยังเดินหมากเก่งกาจ เรียกได้ว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถ

เมื่อก่อนชวยสิงโจวไม่เคยใครครวญมาก่อนว่าสายสัมพันธ์ระหว่าง หลิวเหมียนถึงกับลู่อุเหวินที่บอกว่าตนชื่อจื่ออวี่ผู้นั้นล้าลึกเพียงใดกันแน่

แต่พอวันนี้ได้ยินคำพูดของนาง เขาพลันนึกได้ว่าหากตอนแรกนาง ต้องแต่งให้บุรุษอวบอ้วนดูไม่ได้จริงๆ จะหลงรักหัวหน้าโจรที่ลักพาตัวนาง ซึ่งดูสุภาพบุคลิกเหมือนบัณฑิตหรือไม่

คิดมาถึงตรงนี้ความหึงหวงที่ไม่เคยมีมาก่อนกลับตีปลานออกมา จากใจ...แม้นางหลิวผู้นี้กลับเป็นพวกหลงใหลหน้าตา!

สตรีตื่นเงินที่เวลามองคนไม่สนใจศีลธรรมความดี สนแต่เลือกคน หล่อเหลาตามแบบที่ชอบ เรียกได้ว่าไร้ความรู้ให้พูดถึงจริงๆ! หรือว่า สมัยนั้นนางจะทำตัวอ่อนหวานว่าง่าย รักใคร่ลู่อุเหวินเช่นนี้เหมือนกัน

มือเท้าของหลิวเหมียนถึงโปะยาเรียบร้อย ไม่อาจขยับได้สักพัก ได้แต่นอนอยู่บนเตียงนิ่งๆ

อาจเพราะวันนี้นางโมโหเลยรู้สึกปวดหัวตุบๆ อยู่ตลอด จึงถูไถมือ ของสามีให้เขาช่วยนวดให้นาง

ปกติชวยสิงโจวฝึกวรยุทธ์ บนนิ้วจึงมีปุ่มด้านบางๆ เวลานวดกดจุด จะให้ความรู้สึกสบายตัวอย่างมาก

เมื่อหลายวันก่อนสามีเคยนวดให้นาง หลิวเหมียนถึงจึงรู้สึกติดใจ ขึ้นมา

เดิมทีไหวหยางอ่องกำลังอึดอัดคับข้องใจเอาเอง เมื่อเห็นนางยื่นศีรษะ มาให้ราวกับแมงน้อย หลังชะงักไปครู่หนึ่งถึงได้ใช้นิ้วยาวนวดกดจุดให้นาง เบาๆ แต่ปากกลับถามหยั่งเชิง "เจ้าคิดเรื่องอะไรเกี่ยวกับหญิงนางนั้น ออกหรือไม่ เหตุใดนางจึงรังแกเจ้าเช่นนี้"

หลิวเหมียนถึงนอนหนุนตักชุยสิงโจว หลับตาลงอย่างผ่อนคลายเป็นปากพึมพำตอตอบ "จำไม่ได้แล้ว ข้าเกลียดคนหลอกหลวงมากที่สุด ลืมคนอย่างนางไปก็ช่างแล้ว..."

ชุยสิงโจวหยุดชะงักมือไปอีกครั้ง จากนั้นลุกพรวดขึ้นบอกว่าจะไปสอบถามสถานการณ์ทางที่ว่าการกะทันหันแล้วเดินจากไปทันที

ศึกระยะของหลิวเหมียนถึงเสียที่พึ่งไปฉบับพลันก็ตกลงบนผ้าห่มอ่อนนุ่มนางยันมือเดียวลุกขึ้นอย่างงงวย ระยะเวลาที่สภาพอารมณ์ของสามีดูไม่ค่อยแน่นอนเหมือนชอบไม่พอใจบางอย่างขึ้นมา หรือว่า...บุรุษเองก็มีช่วงที่ไม่สะดวกของเดือนเหมือนกัน เพราะว่าสุขภาพไม่ค่อยดีเลยหงุดหงิดไปเรื่อย?

ตอนที่ไหวหยางอ่องเดินออกมาจากบ้านบนถนนสายเหนือ เขาตากลมกลางคืนเล็กน้อย แต่ไม่ว่าจะตากลมอย่างไรก็พัดพาความอึดอัดใจจากไปไม่ได้

หญิงสาวผู้นั้นพูดจানাโมโห หรือพอวันหน้านางรู้ความจริงก็จะพลิกสีหน้า ไม่สนใจเขาแล้วเหมือนกัน?

ชุยสิงโจวรู้สึกว่าเป็นเช่นนี้จริงๆ เขาเองก็สบายใจ ตัวเขาคำร้านจะรังนางไว้ ครั้นจะสนใจความเป็นความตายของนางเหมือนกัน!

ขณะนั้นคนบังคับรถม้าเคลื่อนรถมารับเขา เขาก้าวเท้าขึ้นรถม้าโดยไม่หันหลังกลับไป

อันธพาลเหล่านั้นถูกองครักษ์จับตัวไปได้ส่วนที่ค่ายทหารแล้ว ดังนั้นชุยสิงโจวจึงกลับไปที่ระโงมใหญ่ของตนเอง

อันธพาลพวกนี้ไม่ได้ใจเด็ดเหมือนพวกที่ลักพาตัวหลิวเหมียนถึง



ครั้งก่อน หลังเขียนตีไปไม่กี่ครั้ง เหล็กนาบยังไม่ทันร้อนก็สารภาพกัน ออกมาหมดแล้ว

แม้พวกเขาจะไม่รู้ชื่อสกุลของซุนอวินเหนียง แต่ก็ให้การสารภาพว่า คนที่จ่ายเงินจ้างพวกเขาอยู่ในร้านน้ำชาเวลานั้น ติดตามอยู่ด้านหลัง สตรีสวมหมวกผ้าโปร่งคนหนึ่ง

หนังสือหมั้นหมายที่ค้นเจอจากตัวเจ้าอ้วนเองก็ถูกนำมามอบให้ ชูยสิงโจว

ชูยสิงโจวหยิบหนังสือหมั้นหมายมาเปิดดู...นี่เป็นหนังสือหมั้นหมาย ที่เกาเจนนี้ออกเหลือทิ้ง แต่ถือว่าเก็บรักษาไว้อย่างทะนุถนอม ตัวอักษรที่อยู่ ด้านบนพอจะมองเห็นรอยประทับของด้ายเย็บได้อย่างชัดเจน

หนังสือหมั้นหมายฉบับนี้เป็นของจริง แต่คนที่บอกว่าตนคือชูยจิว พ่อค้าจากเมืองหลวงกลับเป็นตัวปลอม

ตอนนี้ชูยสิงโจวนึกใคร่รู้ว่าเหตุใดซุนอวินเหนียงผู้หนึ่งจึงเก็บรักษา หนังสือหมั้นหมายของหลิวเหมียนถึงไว้นานเพียงนี้ ดูเหมือนมีความตั้งใจ จะสร้างความอับอายให้หลิวเหมียนถึงในสักวันอย่างไรอย่างนั้น

ว่างๆ ไม่มีอะไรทำชูยสิงโจวจึงสั่งให้คนนำเอกสารเกี่ยวกับ หลิวเหมียนถึง ครอบครั้ว และสหายนสนิทที่เคยตรวจสอบอย่างละเอียด มาให้อ่านอีกครั้ง

แม้ตอนนั้นจะมีคนนำมามอบให้ แต่เขาแค่อ่านประวัติครอบครั้ว บิดาหลิวเหมียนถึงอย่างคร่าวๆ อย่างอื่นไม่ได้ตั้งใจอ่านดู

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรแรกเริ่มเขาเองก็ไม่ได้สนใจเท่าไร เพียงนำนาง มาเป็นเหยื่อล่อ มากกว่าที่จะโยนทิ้งหลังใช้งานเสร็จ ไฉนเลยจำเป็นต้องให้ ท่านอ๋องเช่นเขาใส่ใจ

ตอนนี้เขาตั้งใจหยิบเอกสารของพ่อค้าสกุลซุ่ยที่ตอนแรก หลิวเหมียนถึงต้องแต่งงานด้วยมาอ่านก่อน ในเอกสารเขียนไว้ว่าตอนที่ หลิวเหมียนถึงถูกโจรลักพาตัวไป สกุลซุ่ยไม่อยากจะขายชีหน้า กลัวญาติ พี่น้องกับสหายจะเห็นเป็นเรื่องขบขัน จึงตามตัวแม่สื่อมากลางดึก ทั้งยังเสาะหาบุตรสาวตระกูลพ่อค้าอีกตระกูลจากในเมืองหลวงมาขึ้น เกี่ยวเจ้าสาวแทนหลิวเหมียนถึง รีบร้อนกราบไหว้ฟ้าดินแต่งงานกับ พ่อค้าซุ่ยผู้โน้มนั้นไปแล้ว

ตอนนี้ท่านกำสกุลซุ่ยผู้นั้นมีภรรยาหนึ่งคน อนุสองคน มีทายาท สืบทอด หลงลืมหลิวเหมียนถึงที่ถูกลักพาตัวไปนานแล้ว

ซุ่ยสิงโจวโยนเอกสารไปด้านข้างอย่างเย็นชา รู้สึกจากใจจริงว่า หลิวเหมียนถึงไม่ได้แต่งงานเข้าไปในตระกูลใจดำตระกูลนั้นก็ดี หากซุ่ยจิว ผู้นั้นศิระระโตหูใหญ่เหมือนอันทพาลที่ปลอมตัวมาวันนี้จริงๆ แค่มอง สักครั้งก็รู้สึกเสียดายตาแล้ว

ระหว่างที่คิดเช่นนี้เขาหยิบเอกสารเกี่ยวกับครอบครัวท่านตาของ หลิวเหมียนถึงมาอ่านต่อ

เอกสารที่ไม่ได้คลี่แผ่มานานมีฝุ่นจับหนอยุ่ชั้นหนึ่ง ตอนที่ซุ่ยสิงโจว บัดฝุ่นออกแล้วเปิดอ่าน นัยน์ตาคมกวาดมองไม่กีบรรทัด พลันหยุดค้าง สายตาไว้ที่ชื่อชื่อหนึ่งไม่ไหวติง

ท่านตาของหลิวเหมียนถึงเป็นประมุขสำนักคุ้มภัยเสินเวยที่เคยมี ชื่อเสียงไปทั่วเจียงหนานอยู่พักหนึ่ง...สกุลลู๋ นามว่าอู่!

มีอยู่ช่วงหนึ่งหัวสมองของซุ่ยสิงโจวแล่นปราดฉับไว คิดถึงว่า ลู๋เหวินกับลู่อู่มีความสัมพันธ์อะไรกันแน่

เขาพลิกอ่านเอกสารของสกุลลู่อูอย่างรวดเร็ว ทว่าหลังตรวจสอบ

โดยละเอียดก็ตามหาคนชื่อ 'ลู่เหวิน' ไม่พบ

"ไม่หรุ!" เขาพลันตะโกนเรียกเสียงดัง

ไม่หรุยืนรอรับใช้อยู่ข้างนอกกระโจม เมื่อได้ยินท่านอ่องตะโกนเรียกหา ก็รีบวิ่งเข้ามา

"ไป สั่งคนไปค้นหารายชื่อบรรพบุรุษสกุลลู่ของสำนักคุ้มภัยเสินเว่ย มาให้ข้า นอกจากนี้แล้วก็คัดลอกรายชื่อญาติสายนอกในวงहारอบของสกุลลู่ออกมาด้วยชุดหนึ่ง!"

ไม่หรุไม่กล้ามองสีหน้าอำมหิตของชุยสิงโจว เพียงรีบรับคำสั่งแล้วออกไป

ชุยสิงโจวมองชื่อบนเอกสาร ในใจลอบมีความคิดบางอย่าง...หรือ หลิวเหมียนถังจะเป็นเหมือนที่ชุยจิวตัวปลอมพูด แอบหนีตามคนรู้จัก ขึ้นภูเขาเหย้งซานไปจริงๆ?

ลู่เหวินผู้นี้เกี่ยวพันอันใดกับครอบครัวท่านตาของนางหรือไม่ หรือจะเป็นสายใยผูกพันระหว่างญาติผู้พี่ญาติผู้น้องเหมือนดังในละครจี้ว?

ขณะนั้นในใจชุยสิงโจวมีความคิดนับไม่ถ้วนมันวนตลบไปมา เมื่อนึกถึงว่าหลิวเหมียนถังกับญาติผู้พี่ลู่เหวินของนางอาจรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ ภายในใจเขาก็รู้สึกยำแย่ประหนึ่งกลิ่นแอมลงวันลงไป

รอจับตัวขุนอวีนเหนียงมาสอบสวนโดยละเอียดได้เมื่อไร ภูมิหลังของลู่เหวินก็จะปรากฏออกมาเองทั้งหมด เขาอยากจะถามให้รู้ชัดนักว่เมื่อก่อนหลิวเหมียนถังกับลู่เหวินรักใคร่ลึกซึ้งกันปานใด!

คืนนี้เขาส่งองครักษ์ลับไปล้อมโรงเตี๊ยมที่ขุนอวีนเหนียงพักอยู่อย่างไว้ช่องโหว่แล้ว รอเพียงบุกโจมตีกลางดึกแล้วจับตัวคนกลุ่มนี้มา

ท้ายที่สุดเขายังควบคุมอารมณ์ตนเองเอาไว้ได้ หลังรู้ตัวว่าตน

เปลอเสียกิริยาไปก็เพียงนอนลงบนตั่งโดยไม่เปลี่ยนเสื้อผ้า รอฟังข่าวความสำเร็จในการรวบแหขององค์กรกษัลบ์เจียบฯ

เมื่อจิตใจสงบนิ่งลงชุยสิงใจวกก็รู้สึกว่าคุณความสงสัยมากเกินพอดีที่ตนมีต่อหลิวเหมียนดังค่อนข้างน่าเบื่อหน่าย

นึกถึงว่าชื่อลู่อูเหวินธรรมดาสามัญเกินไป ทัวหล้ามีมากมายนับไม่ถ้วน น่าจะเป็นเพียงนามแฝงที่ถูกตั้งขึ้นมาส่งๆ เท่านั้น

ดูจากบุคลิกของจื่ออวี่แล้วไม่น่าจะใช้ชวาวยุทธ์ กิริยาท่าทางล้วนได้รับการอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดี ตรงจุดนี้แตกต่างจากมารยาทที่หลิวเหมียนดังตั้งใจแสดงออกมาเป็นอย่างมาก

มีหน้าที่สำคัญที่สุดคือจื่ออวี่ผู้นั้นไม่ได้ปกป้องหลิวเหมียนดังให้ดึปล่อยให้คนรักใหม่ของตนเองรังแกหลิวเหมียนดังจนกลายมามีสภาพเช่นนี้ ต่อให้เป็นสายสัมพันธ์ที่ดังมกว่านั้นก็เหี่ยวเฉากลายเป็นดอกไม้โรยราได้

ในสมองของไหวหยางอ่องไคร่ครวญเรื่องราวที่น่าเบื่อหน่ายเหล่านี้ ข้าไปข้ามาอย่างหาได้ยาก จนกระทั่งเข้าสู่ยามวิกาลหัวหน้าองค์กรกษัลบ์จึงเข้ามารายงานด้วยสีหน้าหนักอึ้ง "ท่านอ่อง ชุนอวีนเหนียงผู้นั้นหลบหนีไปแล้ว ข้าน้อยไริ่ความสามารถ ขอท่านอ่องลงโทษด้วยขอรับ!"

ชุยสิงใจวกหรีตถาม "นางหนีไปได้อย่างไร"

"เดิมที่ข้าน้อยกับผู้ใต้บังคับบัญชาจับตัวชุนอวีนเหนียงใส่กระสอบพาขึ้นรถม้าแล้ว แต่ตอนที่ออกจากโรงเตี๊ยมเจอกับแม่ทัพกงชุนเยี่ยคนของสุยอ่องเข้า เขานำคนมาล้อมพวกเรา บอกตรงๆ ว่าคุณหนูชุนเป็นบุตรสาวบุญธรรมของสุยอ่อง หากไม่ปล่อยตัวคนจะยิงธนูทันที..."

หลังองค์กรกษัลบ์อธิบายด้วยสีหน้าอับอายจบชุยสิงใจวกก็นิ่งเจียบไป เขานึกไม่ถึงว่าสุยอ่องหลิวเพ่ยแห่งฮู่โจวเมืองเพื่อนบ้านชิงโจวจะเข้ามา

มีส่วนร่วมด้วย

องค์ภริษัลย์ผู้นั้นหลงคิดว่าชุษงิงโจวจะบันดาลโทษะ แต่ชุษงิงโจวเพียงลุกขึ้นเดินกลับไปกลับมา ก่อนสั่งคนให้นำเอกสารเกี่ยวกับขุนนางชิงโจวที่คัดลอกไว้เมื่อหลายวันก่อนมาให้

บนนั้นเขียนไว้ชัดเจนว่า 'รัชศกหย่งเหอปีที่หก สืออี้ควนเคยได้รับความช่วยเหลือจากสุยอ่อง ภายหลังเลื่อนขั้นขึ้นเป็นผู้บัญชาการทหารชิงโจว'

เดิมทีครั้งนี้ชุษงิงโจวแค่คิดจับตัวขุนอวินเหนียงมาไต่สวน นึกไม่ถึงว่าจะตกปลาใหญ่อย่างสุยอ่องออกมาได้แทน!

เมื่อนึกถึงตรงนี้ชุษงิงโจวพลันโบกมือ ไม่ได้กล่าวคำหนึ่งของภริษัลย์อีก ไม่ว่าจะอย่างไรสุยอ่องหลิวเพยในฐานะพระอนุชาแท้ๆ ของฮ่องเต้องค์ก่อนที่ได้รับความโปรดปรานยิ่ง เดิมก็ยโสโอหังมีสามัญ สมัยฮ่องเต้องค์ก่อนยังมีพระชนมชีพทรงยอมให้เขาสามส่วนเสียด้วยซ้ำ

น่าเสียดายที่ฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคต พรรคพวกของชีกู้เพยเป็นผู้กุมอำนาจราชสำนัก เชื่อพระวงศ์ที่เคยรุ่งโรจน์ในกาลก่อนอย่างสุยอ่องก็กลายเป็นอับแสงลง

ในกลุ่มท่านอ่องต่างสกุลที่ราชสำนักกดขี่ ไม่ได้ละเว้นลูกหลานราชสกุลแห่งต้าเยียนด้วย

เขาไหวหวังอ่องจะถูกราชสำนักถอนชนปีก ตัดกำลังคนลดทอนอำนาจ ส่วนวันที่สุยอ่องจะถูกตัดหางเองก็ไม่ห่างออกไปแล้ว

ตอนนี้ดูไปสืออี้ควนกับโจวภักฎูเขาหย่งชานร่วมมือกัน นอกจากเพื่อสนับสนุนราชสำนัก เสริมสร้างความแข็งแกร่งให้ตนเองแล้ว คาดว่าผลประโยชน์ของสุยอ่องที่อยู่ด้านหลังผู้นี้เองก็ไม่น้อยเลยเหมือนกัน!

## 39

ขณะที่ทางซุนอวีนเหนียง เมื่อกลางวันถูกฝ่ามือของหลิวเหมียนถึง ตบหน้าบวมไปครึ่งซีก เดิมก็หงุดหงิดแทบตาย ผู้ใดจะคิดว่าตกตึก กลับถูกคนโอบล้อม บรรดาองค์กรฯต่างถูกคว้นยาสลบจัดการ ระหว่างที่นางสะลึมสะลือก็ถูกจับมัดใส่กระสอบหอบขึ้นรถม้าไปแล้ว

พอนางได้รับความช่วยเหลืออย่างยากเย็นจึงได้รู้ว่าสุยอ่องแห่งซู่ใจ เป็นคนให้ความช่วยเหลือ

และในยามนั้นนางอยู่ที่จวนของสุยอ่องแล้ว

หลิวเพ่ยในฐานะพระอนุชาคนเล็กของฮ่องเต้องค์ก่อน ทั้งยังเป็นโอรสองค์สุดท้ายของไทเฮาในยามนั้นได้รับความเอ็นดูอย่างยิ่ง ของกินของใช้ต่างอิงตามสภาพของเมืองหลวงในปีนั้น ดังนั้นจวนสุยอ่องจึงมีชื่อเสียงเลื่องลือด้านความโอ้อ่าหรูหรรมาโดยตลอด

หลังซุนอวีนเหนียงฟื้นขึ้นมาและล้างหน้าล้างตาเสร็จก็ออกไปพบ



สุยอ่องภายใต้การนำทางของสาวใช้รูปร่างออร่าจำนวนหนึ่ง

แม้ก่อนหน้านี้นางจะเคยติดตามบิดามาคารวะสุยอ่อง แต่ก็เคยพบหน้าเพียงไม่กี่ครั้ง บิดากับสุยอ่องท่านนั้นคบหาสนิทสนมกันเป็นพี่น้อง จึงผลักเรือตามน้ำ\* ให้นางยอมรับเขาเป็นบิดาบุญธรรม แต่หากนับโดยละเอียด ท่านอ่องผู้นั้นอายุมากกว่าตนเองเพียงสิบสองปีเท่านั้น

แม้เขาจะอายุไม่มาก แต่เรื่องลำดับชั้นกลับถือเป็นเสด็จปู่ของหลิวอวี๋ ความจริงซุนอวีนเหนียงอยากเรียกเขาเป็น 'ท่านปู่' เสียมากกว่า

แต่แน่นอนว่าตอนนี้ซุนอวีนเหนียงต้องอิงตามลำดับรุ่นของบิดากับสุยอ่อง ยามเผชิญหน้ากับสุยอ่องที่อยู่ในวัยสามสิบปี คำเรียก "ท่านพ่อบุญธรรม" ก็ถูกเรียกขานออกมาอย่างสิ้นปาก

สุยอ่องกำลังตีמדากับนักดนตรีบรรเลงพิณผีผา\*\* คนใหม่ที่รับเข้ามาในจวนอ่อง ครวญเพลงอย่างสบายใจ โครงหน้าที่คล้ายคลึงกับฮ่องเต้องค์ก่อนเผยสีหน้าลุ่มหลงออกมา

ตอนที่ซุนอวีนเหนียงก้มศีรษะหมอบกราบ เขาก็เพียงทำเป็นมองไม่เห็น ยังคงจับคทาหฺว้ออ้อ\*\*\* หยกกระแทกพื้นเป็นจังหวะต่อไป

"วันนี้หากมิใช่ท่านพ่อบุญธรรมยื่นมือเข้าช่วย อวีนเหนียงก็ต้องถูกลักพาตัวไปอย่างอนาถแล้ว บุญคุณมหาศาลนี้ลูกไม่มีทางลืม!"

ตอนที่ซุนอวีนเหนียงไขกศิระชะเสียงดังอีกครั้ง สุยอ่องถึงได้เคลื่อนสายตามามองนางพร้อมเอ่ยด้วยสีหน้าอบอุ่น "ในเมื่อเป็นพ่อลูกกัน จะขอขอบคุณไปไย"

\* ผลักเรือตามน้ำ เป็นสำนวนจีน หมายถึงการกระทำโดยคล้อยไปตามสถานการณ์

\*\* พิณผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องดีด 4 สาย จำพวกเดียวกับกีตาร์ ทำจากไม้ รูปทรงเลียนแบบลูกผีผา (มะพร้าวจีน)

\*\*\* คทาหฺว้ออ้อ เป็นเครื่องมือหรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลม และนิยมสลักลายเมฆตลอดอัน โดยคำว่า 'หฺว้ออ้อ' หมายถึงสมปราวรณา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคล และใช้เป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

ซุนอวินเหนียงได้รับการประทานที่นั่งจากสุยอ่องแล้วถึงได้ถาม "เพียงแต่ไม่ทราบว่าคุณที่ลักพาตัวลูกเป็นใคร ไฉนสามารถรอดดีในเขต ตำบลหลังเจวียนได้เพียงนี้"

สุยอ่องโบกมือให้บรรดานางรำถอยออกไป เหลือไว้เพียงอนุรูปงาม นางหนึ่งไว้ปรนนิบัติ จากนั้นจึงเอ่ยเนิบนาบ "อาณาเขตนั่นนอกจาก ไหวหยางอ่องจะยังมีใครรอดดีเพียงนั้นได้อีก วันนี้มีบิดาเจ้ามาขอร้องข้า ขอให้ข้าคุมครองเจ้าไปพักอยู่ที่เรือนตากอากาศของข้าระยะหนึ่ง ตอนที่ องค์รักษ์ของข้าไปหาเจ้าก็พบเงาคนขยับไหวอยู่ข้างนอกโรงเตี๊ยม ถึงได้ ไปแจ้งแม่ทัพกงซุนที่ชิงใจมาช่วยเจ้า...ข้ากลับประหลาดใจนักกว่าเจ้า ไปตั้งดูตตายตาของไหวหยางอ่องได้อย่างไร"

ซุนอวินเหนียงเองก็ไม่รู้ แต่คนบนภูเขาหยั่งซานเป็นนามมียอกอก ของไหวหยางอ่องมาโดยตลอด หากข่าวเรื่องตนเองลงจากภูเขาเด็ดลอด ออกมาให้ไหวหยางอ่องรับรู้ การจะส่งคนมาจับตัวนางก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เพียงแต่บิดาต้องการให้นางออกไปจากภูเขาหยั่งซาน เรื่องนี้ทำให้ ซุนอวินเหนียงไม่สบอารมณ์ แอบร้อนใจขึ้นมาทันที

สุยอ่องสนทนาเรื่อยเปื่อยกับบุตรสาวบุญธรรมผู้นี้เสร็จก็ไร้เจตนา จะคุยต่ออีก เมื่อเห็นซุนอวินเหนียงคล้ายจะตั้งใจเกลี้ยกล่อมตนเองให้ ปลัดยนาบไปจึงเอ่ยออกมาตามตรง "แม่ทัพกงซุนไม่อยากจะเจ้าก่อวณ งานแต่งของคุณชายคืออวี เขาแต่งงานกับบุตรสาวผู้บัญชาการสื่อจึง จะสามารถเข้ารับตำแหน่ง เดินทางไปรับการแต่งตั้งจากฝ่าบาทได้อย่าง สมเหตุสมผล...แผนการที่วางมานานปีจะสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับ การกระทำนี้ทั้งสิ้น เจ้าอย่าได้สร้างความวุ่นวาย หากไม่อยากจะไปก็ได้ ทางแม่ทัพกงซุนด้านนั้น...มีกระสอบอยู่มากมายนัก!"

ซุนอวี่นเหนียงตัวสั้น แหงนหน้ามองสบดวงตาข่มขู่ที่บิดาบุญธรรมส่งมาให้เห็นตนเองอย่างเปิดเผยแล้วรีบก้มหน้าเอ่ย "ความต้องการของท่านพ่อ กับท่านพ่อบุญธรรมลูกจะกล้าขัดขึ้นได้อย่างไร เพียงแต่ตอนนี้ลูกยังเหลือธุระให้ต้องสะสางที่ตำบลหลังเจวียน หากไม่จัดการให้เรียบร้อยลูกเกรงว่าจะ เป็นปัญหาภายหลัง..."

ก่อนหน้านี้สุ่ยอ๋องได้ยืมคนของตนมารายงานแล้วว่าซุนอวี่นเหนียงถูกคนตบหน้าซ้ำไปครั้งซีก บัดนี้ได้เห็นรอยเขียวช้ำบนใบหน้านางกับตาก็เห็นว่าได้รับบาดเจ็บไม่น้อยจริงๆ พลันนึกอยากรู้ขึ้นมาจึงเอ่ยถาม

คำถามนี้ตรงใจซุนอวี่นเหนียงพอดี นางตอบกลับเสียงเบา "ท่านพ่อบุญธรรมไม่ได้สนใจใครรู้ในตัวลู่วะเหินมาโดยตลอดหรือ ตอนที่ 'เขา' อยู่ภูเขายังชาน คอยยับยั้งทุกวิถีทางไม่ให้ท่านพ่อบุญธรรมกับคุณชาย ร่วมมือกันประจบขุนนางชั่วของเมืองหลวง ตอนที่... 'เขา' ก็อยู่ที่ตำบลหลังเจวียนนี่เอง"

สุ่ยอ๋องเพิ่งสูบยาสูบน้ำที่อนุคนงามยื่นมาให้ กำลังปิดตาอยู่ เมื่อได้ยืมพลันลืมตาขึ้นถาม "ลู่วะเหิน? 'เขา' ไม่ได้ถูกคนของข้าตัดเอ็นข้อมือข้อเท้า โยนลงแม่น้ำไปแล้วหรือ"

ซุนอวี่นเหนียงเห็นดวงตากลุกวาวของสุ่ยอ๋องก็นึกปีติยินดีขึ้นในใจ แรกเริ่มบิดาไม่ได้สนับสนุนการกำจัดลู่วะเหินผู้นำของภูเขายังชาน ในเมื่อภูเขายังชานจากไม่มีอะไรจนมิได้ทุกวันนี้ล้วนอาศัยพลังรวบรวมของลู่วะเหิน บิดารู้สึกว่าหากลู่วะเหินยังอยู่จะมีประโยชน์อย่างมาก

แต่ในสายตาของซุนอวี่นเหนียง ลู่วะเหินกลับเป็นหนามยอกอกที่จำเป็นต้องรีบกำจัดทิ้งโดยเร็ว ดังนั้นนางจึงแอบไปบอกความลับกับสุ่ยอ๋องลับหลังบิดา ทำยี่สุ่ดก็ยิ้มมืออีกฝ่ายกำจัด 'ลู่วะเหิน' ทิ้งได้

แต่ใครจะคาดว่า 'ลู่อูเหวิน' กลับยังไม่ดับสิ้น ปรากฏตัวขึ้นที่ตำบล หลังเฉียวอินอีกครา การแก้กระดิ่งต้องอาศัยคนผูกกระดิ่ง\* ในเมื่อจื่ออวี จับตามองแน่นหนา ไม่ยอมให้ใครแตะต้อง 'เขา' ถ้าอย่างนั้นให้สุ่ยอ่อง เป็นคนออกหน้าเหมือนเดิมจะแน่นอนกว่า

แน่นอนว่าเรื่องเหล่านี้ต้องแอบทำลับหลังผู้คนบนภูเขาหยั่งซาน จึงจะดี

สุ่ยอ่องไม่เคยเจอลู่อูเหวินตัวจริง รู้แค่ว่า 'เขา' เป็นสตรีที่ปลอมตัว เป็นบุรุษ คอยแย่งชิงความรักของหลานชายหลิวอวีจากบุตรสาวบุญธรรม ของตนเอง

เพียงแต่นอกจากกระดิ่งหัวหน้าคนสำคัญของภูเขาหยั่งซานแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่รู้ความเป็นมาที่แท้จริงของลู่อูเหวินผู้นั้น ถึงอย่างไรก็เป็น ความผิดระดับประหารเก้าชั่วโคตร บางทีอาจกลายเป็นภาระถึงคนใน ครอบครัว ในเวลาส่วนใหญ่ 'เขา' จึงไม่แม้กระทั่งปรากฏตัวต่อหน้าทุกคน เพียงแกล้งทำตัวเป็นอนูที่ถูกลู่อูเหวินลักพาตัวขึ้นมาบนภูเขา หลอกลวง สายตาของทุกคนในภูเขาหยั่งซาน

เดิมทีหลงคิดว่าอาศัยโอกาสตอนที่นางทะเลาะกับหลิวอวีลอบ โจมตีนางก็จะสามารถขุดรากถอนโคนไปได้เรียบร้อยแล้ว ใครจะคาดว่า ลู่อูเหวินกลับอายุยืนเพียงนี้ ปรากฏตัวขึ้นที่ตำบลหลังเฉียวอินอีกครั้ง... ช่างน่าสนใจจริงๆ

ดังนั้นขุนอวินเหนียงจึงบอกทุกอย่างที่รู้ว่า 'เขา' ได้รับความเจ็บหนัก ลืมเรื่องในอดีตไปหมดสิ้น ถูกพ่อค้าคนหนึ่งหลอกลวงว่าเป็นภรรยาของ ตนเอง

\* การแก้กระดิ่งต้องอาศัยคนผูกกระดิ่ง หมายถึงความยุ่งยากเกิดจากใครก็ต้องให้คนนั้นเป็นคนแก้

สุขอ่องย่อมน่านเจตนาของหญิงสาวอย่างขุนอินเห็นียงออก  
ก็แค่คิดยิ้มมือเขากำจัดศัตรูความรักเท่านั้น

แต่ช่วงนั้นลู่เหวินต่อสู้ดุเดือดกับเจ้าเด็กน้อยซุยสิงโจว ช่วยให้เขา  
ได้นั่งรอรับผลประโยชน์ หลบเลี่ยงหูดตาของพรรคพวกสนมชั่วในราชสำนัก  
ไปได้

ดูจากตรงจุดนี้เขายังต้องขอขอบคุณลู่เหวินผู้นี้จึงจะถูก

ในเมื่อทุกวันนี้ 'เขา' กลายเป็นคนพิการและสูญเสียความทรงจำ  
ไปจนหมด เรื่องนี้ได้กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของสุขอ่องขึ้นมา  
อาศัยโอกาสที่นางยังมีชีวิตอยู่ 'ไว้มีเวลาเมื่อไรเขาจะต้องหาเวลาไปดู  
เสียหน่อยว่า 'ลู่เหวิน' ผู้นี้หว่านเสน่ห์ใส่หลิวอวีจันลุ่มหลงได้อย่างไร

แน่นอนว่าสุดท้ายคนคนนี้ยังคงต้องตาย ในเมื่อ...นางขวางทาง  
ของเขามีชีหรือ

ขณะนี้เกิดกระแสคลื่นซัดโหมขึ้นในสามเมือง แต่ละฝ่ายต่างดีด  
ลูกคิดคำนวณของตนเอง กระทั่งหลิวเหมียนถึงยังไม่อาจหลีกเลี่ยง  
นั่งดีดลูกคิดเสียงดังเพียะๆ อยู่ในสมาคมการค้าเช่นกัน

ช่วงนี้พ่อค้าในสมาคมการค้าตำบลหลังเฉวียนต่างมีสภาพหด  
เหตผลไม่มีอย่างอื่น เป็นเพราะสกุลเหลียนเปลี่ยนใจยกเลิกคำสั่งซื้อไป

ไม่รู้เหมือนกันว่าคุณหนูเฮ้อไปคบหาคุณหนูเหลียนทำไฉน มิตรภาพ  
ดีๆ สุดท้ายกลายเป็นหักหน้ากัน เฮ้อเงินไม่เพียงไม่ได้นั่งเก็บเข้าจวนอ่อง  
ซ้ำยังทำเอาสกุลเหลียนละทิ้งของใกล้ๆ เปลี่ยนไปจองเครื่องเคลือบดินเผา  
จากตำบลจินเตอที่อยู่ห่างไปไกลห้าร้อยลิ่แทน

ช่วงต้นเดือนภายในสมาคมการค้าครึกครื้นอย่างยิ่ง บรรดาเจ้าแก่

ต่างรายล้อมรอบตัวนายท่านรองกับคุณหนูเหมือนกันไม่เว้นช่องว่าง เขาแต่ ซักใช้ว่าสกุลเหลียนยกเลิกคำสั่งซื้อไป ถ้าอย่างนั้นวัสดุที่พวกเขาเตรียมไว้ ควรจะทำอย่างไร

ในช่วงเวลานั้นสหายร่วมอาชีพทุกท่านไม่เหลือสภาพปรองดอง เวลาแบ่งเนื้อแบ่งน้ำแกงกันกินอีก โวยวายกันจนแทบควบคุมสถานการณ์ ไม่ได้

หลิวเหมียนถึงเข้าใจสายสนกลในที่ซ่อนอยู่ดี เมื่อเห็นนายท่านรอง สกุลเฮ่อข่มกั้นโทสะ ถลิ่งตาใส่เฮ่อเงินอยู่บ่อยครั้งก็รู้สึกทนไม่ได้แทน คุณหนูเฮ่ออยู่ข้าง ดั่งนั้นนางจึงเอ่ยปากช่วยแก้สถานการณ์ "พอได้แล้วๆ พูดกันให้น้อยลงสักหน่อยเถอะเจ้าคะ วัตถุประสงค์ผลิตเครื่องเคลือบดินเผา ไม่ใช่พวกข้าวสารหรือแป้งที่วางไว้นานจะเกิดมอดแมลงเสียหน่อย ทุกท่านมีสำรองเอาไว้วันหน้าจะได้ไม่ต้องกระวนกระวายหากันไม่ทันใช้ซีก ก็ได้กระมัง"

บรรดาเจ้าแกแกล้านี้ตกลงกันว่าจะล้วงเงินค่าชดเชยจากปากคน สกุลเฮ่อให้ได้ เมื่อได้ยินซุ่ยซุ่ยฮินพูดเช่นนี้ก็พอใจทันที เอ่ยกระแหยะ กระแหยะเห็นบแนมออกมา "พวกเราไม่ได้เหมือนเจ้าที่รับแต่งงานจุกจิก จากสกุลเหลียนนี่ ถึงได้เสียหายไม่มากจนมีเวลาว่างมาทำตัวเป็นคนดี อยู่ตรงนี่!"

หลิวเหมียนถึงถูกเจ้าแกแกล้านี้ตอกกลับมาก็ไม่ได้หงุดหงิด ทว่า ยิ้มน้อยๆ เอ่ย "ซ้าก็แค่ปรารภนาดี ไม่อยากให้คุณท่านทำลายบรรยากาศ ปรองดอง เข้าใจแล้วๆ ขอซ้าพูดเรื่องจริงจังก่อน พวกท่านค่อยไป เรียกร้องเงินค่าชดเชยจากนายท่านรองสกุลเฮ่ออีกทีก็ไม่สาย"

พูดจบนางก็เอ่ยออกมาตามตรง "คุณหนูเฮ่อ เมื่อหลายวันก่อน

ท่านเคยบอกกับข้าว่าจวนไหวหยางอ่องไม่ได้ใช้คำสั่งซื้อชุดเดียวกับสกุลเหลียน ไท่เพยใช้เครื่องเคลือบดินเผาของสกุลเฮ่อมาจนเคยชิน นึกถึงว่างานแต่งงานของบุตรชายคงยังให้หัวหน้าพ่อบ้านมาเลือกซื้อ ถึงเวลานั้นคำสั่งซื้อใดมีปริมาณมาก จะต้องเก็บไว้ให้ร้านเครื่องเคลือบ อวิซ่าของพวกเราสักหน่อยเล่า!"

เฮ่อเจินไม่ใช่คนโง่ ย่อมเข้าใจสาเหตุที่หลิวเหมียนถึงพูดเรื่องที่ไม่เห็นแม้แต่คำกลางพวกนี้ในเวลาสำคัญเช่นนี้ นางรีบรับคำทันที "โธ่เอ๊ย เรื่องนี้ยังไม่แน่นอน ชูยฮูหยินพูดออกมาต่อหน้าคนมากมายเพียงนี้ ได้อย่างไร"

แม้สองคนนี้จะไม่ใช่พี่น้องร่วมสาบาน แต่ร่วมมือกันได้อย่างไหลลื่น เป็นธรรมชาติมาก ทำเอาบรรดาเจ้าแค้นรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา พลันตระหนักว่าตนเองสายตาดิ้นเงินเกินไป ที่แท้ในมือสกุลเฮ่อยังมีคำสั่งซื้อจากจวนอ่องอยู่ด้วย ดังนั้นสีหน้าแต่ละคนจึงโอนอ่อนลง ริ้งคำพูดกลับไป

ส่วนเฮ่อเจินก็อ้างว่าจะไปดูสี่ย้อมสำเร็จรูปแบบใหม่ที่ทางร้านของหลิวเหมียนถึงซื้อ มา จากนั้นก็งมมือหลิวเหมียนถึงขอตัวกลับจากสมาคมการค้าไปก่อนแล้ว

หลังออกมาจากตรอกหินเฮ่อเจินเอ่ยอย่างซาบซึ้งใจ "หากไม่ใช่เพราะท่าน ตอนนี้ข้าก็ยังสลัดหลุดออกมาไม่ได้ แต่ถึงกลับไปก็ยังคงท่านพ่อตำหนิอยู่ดี เพียงแต่คำสั่งซื้อของจวนอ่องที่ท่านพูดมา ยังไม่มีวีแวว ทุกวันนี้ไม่รู้เหตุใดคุณหนูเหลียนถึงไม่พอใจข้า ถ้าหากยุงให้ไท่เพยไม่สนใจสกุลเฮ่อเช่นกัน เจ้าแค้นอื่นๆ ไม่ใช่จะมาไว้วางใจกับท่านพ่ออีกหรือ"

เกี่ยวกับเรื่องนี้หลิวเหมียนถึงไม่นึกกลัวแต่อย่างใด นางยิ้มพลา

เห็นผ้าเช็ดหน้าไว้กับเอวแล้วกล่าวว่า "เอาหัวผักกาดมาแขวนไว้ล่อลา  
สนใจแล้วหาหลอดกลาเดินต่อไปข้างหน้าได้เป็นพอ ยังต้องสนว่ามันจะได้กิน  
หรือไม่ด้วยหรือ หลักการเช่นนี้คงไม่ต้องให้ข้าอธิบายให้คุณหนูเอื้อเฟื่อง  
กระมัง"

แม้เฮ้อเงินจะเป็นผู้มีประสบการณ์ แต่ครอบครัวนางเดินบน  
เส้นทางพ่อค้าหลวง มีความเย่อหยิ่งโยโสในตัว เห็นได้ชัดว่าบนทางเดิน  
'พ่อค้ากังฉิน' นี้ไม่ได้ชำนาญเท่าหลิวเหมียนถึงที่บรรลุด้วยตนเองโดย  
ไม่มีใครสอน

เฮ้อเงินนี้ใครครวญตนเองว่าหากสกุลเฮ้อไร้ฝีมือ ปราศจาก  
รากฐานที่บรรพบุรุษเหลือทิ้งไว้ สกุลเฮ้อไม่มีทางเดินมาได้อย่างราบรื่น  
เช่นนี้แน่

เพียงยกเรื่องการรู้จักตัวรอดมาพูด นางกับบิดาต่างสู้หลิวเหมียนถึง  
ที่มาจากต่างถิ่นผู้นี้ไม่ได้สักนิด

เมื่อคิดเช่นนี้เฮ้อเงินจึงจับมือหลิวเหมียนถึงไว้ เอ่ยว่า "ระยะนี้  
ข้าละเลยการพบปะผู้คน ทั้งไม่มีเวลาชวนท่านดื่มชา ฤกษ์มงคลมีผู้  
ฤกษ์สะดวก วันนี้ข้าพาท่านไปเลี้ยงของว่างที่หอชูเปาเอง ไปกัน!"

หลิวเหมียนถึงเองก็ว่างไม่มีอะไรทำ จึงยิ้มแยมตามคุณหนูสาม  
สกุลเฮ้อไปกินของว่างแล้ว

ของว่างของหอชูเปาอร่อยขึ้นชื่อ ดังนั้นเวลาปกติการจะไปดื่มน้ำชา  
ที่นั่นจึงต้องจองล่วงหน้าเสมอ โชคดีที่สกุลเฮ้อเก็บห้องส่วนตัวไว้ทั้งปี  
เพราะความจำเป็นด้านการค้า จึงไม่ต้องนัดหมายไว้ก่อน

เพียงแต่วันนี้ตอนที่พวกนางลงจากรถม้า กลับได้เห็นว่าตรงประตู



หน้าหอซูเปามีรถม้าหรูหราจอดอยู่สามสี่คัน

ลูกจ้างเดินออกมาต้อนรับ ทันทีที่เห็นว่าเป็นคนหนูสามสกุลเฮ้อ ก็มีสีหน้าขอภัย "ขอภัยด้วยจริงๆ ขอรับคุณหนูเฮ้อ วันนี้ห้องส่วนตัวทุกห้องบนชั้นสองถูกแขกจองไว้หมดแล้ว เพียงแต่พวกเขาเองก็ดื่มชาเสีจโก๊กลักลับกันแล้ว...มีผู้ท่านั่งรออยู่ที่ชั้นหนึ่งสักครู่ดีหรือไม่"

เฮ้อเงินได้ยืมแล้วไม่พอใจอย่างมาก "สกุลเฮ้อของเราจ่ายเงินรวดเดียวของห้องหิวเขียนชั้นบนไว้ตลอดทั้งปี ไฉนพอข้าไม่มาก็ยกให้ผู้อื่นแทนเช่นนี้"

ลูกจ้างผู้นั้นเองก็มีสีหน้าลำบากใจ "นั่นมิใช่เพราะมีแขกสูงศักดิ์มาหอรอกหรือ จะไม่ต้อนรับอย่างระมัดระวังได้อย่างไรกัน พวกเราทำการค้าเล็กๆ ไม่ว่าใครก็ล่วงเกินไม่ไหว จำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง พวกเขาคนเยอะห้องส่วนตัวไม่พอใช้จริงๆ หวังว่าคุณหนูเฮ้อจะเมตตาด้วยขอรับ"

ลูกค้าเหล่านี้เองก็ไม่ว่ามีความเป็นมาอย่างไร แต่ละคนสวมชุดหรูหราใช้เงินมือเติบ แค่เงินตกรางวัลให้ก็ปาเข้าไปสิบกว่าตำลึง พวกเขายอมไม่สะดวกจะห้ามไม่ให้ใช้ห้องส่วนตัว

เดิมทีหลงคิดว่าในเวลานี้จะไม่มีคนจากสกุลเฮ้อมาเยือน เปิดห้องส่วนตัวใช้ชั่วคราวก็ไม่น่าเป็นอะไร นี่ก็ไม่ถึงว่าพุดถึงเขา เขาเขาก็มา\* คนสกุลเฮ้อกลับมาที่นี้ด้วยเหมือนกัน!

เฮ้อเงินมองรถม้าที่จอดอยู่ข้างนอก ดูไม่คล้ายของตระกูลพ่อค้าทั่วไป ไม่แน่ว่าอาจเป็นผู้สูงศักดิ์ของจวนใด ครอบครัวนางมักจะคบค้ากับตระกูลขุนนางอยู่บ่อยๆ ย่อมต้องรู้ความสำคัญของการระมัดระวัง กิริยาวาจา ดังนั้นจึงไม่พุดอะไรมากอีก

\* พุดถึงเขา เขาเขาก็มา เป็นสำนวน มีที่มาจากวรรณคดีเรื่องสามก๊ก หมายถึงผู้ คนที่ถูกพุดถึงก็เผลอมา

หลิวเหมียนถึงเองก็เอ่ยขึ้นด้านข้าง "ช่างแล้ว พวกเราไปกินที่อื่นแทนเถอะ"

ในตอนที่พวกนางเตรียมจะหันหลังจากไป บนชั้นบันไดสลักลายบุปผาชั้นสองพลันมีเสียงอีกทีกตั้งขึ้นพร้อมบุรุษจำนวนหนึ่งเดินพุดคุยหัวเราะกันลงมา

และคนที่ถูกทุกคนห้อมล้อมผู้นั้นเดินนำอยู่หน้าสุด เขามีไหล่กว้างเอวหนา ใบหน้าค่อนข้างคล้ำ ดูบึกบึนอย่างมาก เพียงแต่การแต่งกายของเขาแตกต่างออกไปอีกแบบ ผนวยาวปล่อยสยาย สวมชุดคลุมตัวกว้างทำจากผ้าปานที่ภิกษุนิยมสวมใส่ อารมณ์ชุดนั้นแค้นองก็รู้ว่าสั่งตัดมาเป็นพิเศษ ในเนื้อผ้าปานผสานด้วยเงินมันเงา บนฝ่ามือข้างหนึ่งพันสร้อยประจำไม้การบูรไว้ทองไว้ จี้ของสร้อยประจำเป็นจิ้งหรีดหยกดูไปแล้วเหมือนจะเป็นภิกษุที่ออกบวชโดยไว้ผมท่านหนึ่ง

เพียงแต่ในดวงตาดั่งเสือดาวของบุรุษผู้นี้ไม่เห็นกลิ่นอายสงบสุขุมอย่างที่ภิกษุพึงมีเลยสักนิด ดวงตานั้นวาวโรจน์ เวลามองคนเหมือนเพ่งลึกไปถึงข้างในเนื้อหนัง

หลิวเหมียนถึงเงยหน้าขึ้นโดยไม่เจตนา บังเอิญสบตากับบุรุษในชุดภิกษุผู้นี้พอดี ถูกสายตาดั่งพยัคฆ์ของเขาจับจ้องแล้วก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา จึงก้มหน้าเบี่ยงตัวไปอีกทางพร้อมก้าวถอยไปหนึ่งก้าว ตั้งใจจะหลบเลี่ยงให้แขกบุรุษเหล่านี้ไปกันก่อน

ทว่าบุรุษผู้นั้นเหลือบมองอย่างไม่ตั้งใจหนหนึ่ง ครั้นได้เห็นหลิวเหมียนถึงดวงตาคู่นั้นก็ถูกความงามของหญิงสาวผู้นี้ดึงดูดอย่างห้ามไม่ได้ จึงผ่อนฝีเท้าลงหันไปยิ้มเอ่ยกับคนด้านหลัง "เห็นพุดกันว่าเครื่องเคลือบดินเผาของตำบลหลังเขี่ยนงดงาม ข้าว่าเป็นคนงามจึงจะถูก

หญิงสาวชาวผ่องราวหิมะเช่นนี้ ประหนึ่งเครื่องเคลือบดินเผาแกะสลัก  
รูปคนโดยแท้..."

ได้ยินเขาพูดเช่นนี้บรรดาบุรุษในชุดหุรหุราด้านหลังเขาจึงมองมา  
ทางหลิวเหมียนถั่งเช่นกัน ทันทีที่เห็นก็ตะลึงงันไป มิใช่หรือไรเล่า!  
ความงามระดับนี้กระทั่งในเมืองหลวงยังนับว่าโดดเด่นเลย

บุรุษเหล่านี้ทำตัวเสมือนรอบข้างไร้ผู้คน คำพูดคำจาหยาบโลนฟังดู  
ไร้มารยาทถึงที่สุด

ปีที่อยู่ด้านหลังหลิวเหมียนถั่งได้ยินแล้วโมโห ตอนที่เตรียมจะ  
เข้าไปโวยวายกลับถูกหลีมามาที่อยู่ทางด้านหลังนางจับแขนไว้แน่น  
ไม่ให้นางตะโกนส่งเดช

ผู้อื่นอาจไม่รู้จักบุรุษปล่อยผมสยายท่านนี้ แต่หลีมามากลับเคยเจอ  
มาก่อน!

ตอนอยู่เมืองหลวงสูยอ่องหลิวเพี้ยชื่อเสียงโด่งดังขจรไกล ตอนที่  
หลีมามาติดตามฉู่ไท่เพี้ยเข้าเมืองหลวง เคยได้เห็นสูยอ่องหลิวเพี้ยที่  
อายุน้อยขึ้นมาควบตะบึงผ่านในตัวเมือง แล้วก็จดจำรูปร่างอันบึกบึนเป็น  
พิเศษขององค์ชายพระองค์นี้ได้

ทุกวันนี้เขาแต่งกายเป็นภิกษุ ได้ยินว่าเป็นความตั้งใจตอนฮ่องเต้  
องค์ก่อนสวรรคต เต็มใจออกบวชโดยไว้ผมเป็นเวลาสามปีเพื่อคัดลอก  
คัมภีร์พุทธเป็นกุศลให้แก่พระเชษฐาสู่ที่สวรรคต

สูยอ่องแสดงความเจ็บปวดจากการสูญเสียฮ่องเต้องค์ก่อนออกมา  
จริงใจเด่นชัด ทว่าทั้งราชสำนักต่างพากันชื่นชม แต่ทุกวันนี้ดูแล้วสูยอ่อง  
ท่านนี้ยังคงไม่ขาดแคลนสุรานารี มีสภาพหงการเหมือนสมัยอยู่เมืองหลวง  
ตามเดิม

หลังหลิวมาจาดำสุยอ่องได้ก็ลอบปาดเหงื่อเย็นแทนหลิวเหมียนถึง  
เกรงว่านางจะเป็นเหมือนเมื่อหลายวันก่อน ปรี่เข้าไปสั่งสอนอีกฝ่าย  
หาเรื่ององค์ชายไม่ได้ความของต้าเยียนเข้า

แต่หลิวเหมียนถึงที่ถูกบุรุษกลุ่มหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์ต่อหน้ากลับไม่  
แม้แต่เผยอเปลือกตาขึ้น เพียงรับหมุนตัวกลับ จูงมือพาเฮ้อเงินเดินผ่าน  
ห้องกินของว่างข้างๆ แล้วออกไปทางประตูหลังแทน

ต่อให้เป็นเฮ้อเงินเองก็รู้สึกว้าวเมื่อครูนี้นั้บุรุษเหล่านั้นทำตัวหยาบคาย  
เกินไป นางเอ่ยอย่างโมโห "มาจากที่ใดกัน! นึกไม่ถึงว่าจะไร้มารยาทเพียงนี้  
วิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นต่อหน้าได้อย่างไร!"

ส่วนหลิวเหมียนถึงเป็นเพราะก่อนหน้านี้มีเรื่องที่คนसारเลวป็น  
กำแพง ภายในใจรู้สึกผิดที่สร้างปัญหาให้สามี นับจากนั้นมาเวลาทำอะไร  
จึงถ่อมตนลงกว่าแต่ก่อนมากมายนัก

คนเหล่านั้นเพียงมองก็รู้ว่ามีที่มาที่ไปไม่ธรรมดา นางสามารถเลี้ยงได้  
ก็เลี้ยง ไม่สร้างปัญหาให้กับสามีถึงจะสำคัญ ดังนั้นจึงยิ้มน้อยๆ นัดหมาย  
เวลาดื่มชากับเฮ้อเงินใหม่ในครั้งหน้า

เดิมหลิวเหมียนถึงหลงคิดว่าจะพบคนกลุ่มนั้นแค่ที่ร้านน้ำชา  
หนเดียว ไม่ต้องข้องแวะกัน หลบเลี้ยงไปก็จบ

หลังนางกลับไปทีร้านก็ปลดเครื่องประดับทองคำออกเล็กน้อย  
ถึงอย่างไรก็อยู่ในร้านตนเองไม่จำเป็นต้องรักษาหน้าตาสวมใส่เครื่องประดับ  
แพรวพราวเหมือนตอนอยู่ในสมาคมการค้า

นางเพียงถักผมเปียสบายๆ จากนั้นเกล้าขึ้นไปบนศีรษะแล้วใช้  
ปิ่นหยกอันหนึ่งเสียบไว้ ปล่อยให้ปล่อยผมตกลงมาตรงข้างแก้ม จากนั้น  
เปลี่ยนเป็นสวมชุดตัวยาวหลวมๆ กุ๊นขอบขนกระต่าย แล้วไปนั่งบน

เก้าอี้ข้างสูงข้างโต๊ะเก็บเงิน เริ่มต้นคำนวณบัญชีและตรวจสอบสินค้าต่างๆ  
เมื่อแต่งกายเช่นนี้ก็ทำให้ความรู้สึกเอือมระเหยของเด็กสาวออกมา  
โดยเฉพาะชนกระต่ายอ่อนนุ่มฟูฟ่องที่ช่วยขับเน้นให้ใบหน้าดูนุ่มนวล  
อ่อนเยาว์ลงหลายส่วน

ผู้คนที่เดินผ่านไปมาบนถนนสายนี้บ่อยๆ ไม่ว่าจะบุรุษ สตรี คนแก่  
หรือเด็กเวลาเดินผ่านร้านเครื่องเคลือบอบวีเซาล้วนอดใจไม่ไหวต้อง  
เหลือบมองเข้าไปในร้าน อยากจะชมดูโฉมงามอันดับหนึ่งของตำบล  
หลังเฉวียนเสี่ยหน่อย

ขณะนั้นเองกระดิ่งรับแขกที่แขวนอยู่ตรงประตูร้านก็ดังขึ้น  
หลิ่วเหมียนถึงยิ้มน้อยๆ เยหน้าขึ้นต้อนรับแขก ทันใดนั้นก็รีบวิ่งไป  
เพราะผู้ที่เดินเข้ามาเป็นภิกษุไว้ผมที่เพิ่งได้พบหน้าเมื่อไม่นานนี้

บุรุษผู้นั้นเดินเข้ามาแล้วก็ไม่มองดูเครื่องเคลือบดินเผา แต่มอง  
ตรงมาที่โต๊ะเก็บเงิน

รอเขาได้เห็นหลิ่วเหมียนถึงที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะเก็บเงินชัดเจน บุรุษผู้นั้น  
ก็คล้ายตะลึงงันไปด้วยความตกใจ นัยน์ตาเสือดาวหรือล่ง เอ่ยถามอย่าง  
สงสัย "เจ้าเป็นเถ้าแก่เนี่ยของร้านนี้?"

ด้วยหลักที่ว่าผู้มาเยือนล้วนเป็นแขก หลิ่วเหมียนถึงไม่สะดวก  
จะขับไล่ลูกค้าออกไป จึงผงกศีรษะน้อยๆ จากนั้นตะโกนเรียกลูกจ้าง  
"ก๊วยเซิง ออกมารับแขก!"

แต่หลังบุรุษผู้นั้นหายตะลึงงัน มุมปากกลับปรากฏรอยยิ้มชั่วร้าย  
ขยับก้าวเดินมาหน้าโต๊ะเก็บเงินแล้วมองสำรวจนางขึ้นลงซ้ำๆ "ไม่ต้อง  
เรียกคนอื่น ในเมื่อเจ้าเป็นเถ้าแก่เนี่ย ย่อมต้องแนะนำได้ดีกว่า"

หลิ่วเหมียนถึงเห็นว่าเป็นช่วงกลางวันแสกๆ ไม่กล้าว่าคนคนนี้จะ

ก่อนเรื่องอะไรในร้านตนเองเช่นกัน จึงถามอย่างเป็นทางการ "ไม่ทราบว่าคุณลูกค้าต้องการจะซื้ออะไรหรือ"

ผู้ที่มาก็คือสุ่ยอ๋องหลิวเพ่ย!

พูดกันตามตรงก่อนหน้าในตอนได้เห็นหญิงงามผู้นี้ในร้านน้ำชา เขาแค่รู้สึกประหลาดใจที่ในสถานที่เล็กๆ กลับมีหญิงงามระดับนี้ แต่ไม่ได้เก็บมาใส่ใจมากจนเกินไป

แต่ตอนที่เขามาถึงร้านเครื่องเคลือบอวิ๋เซาตามที่ซุนอวิ๋นเหนียงบอก แล้วได้เห็นหญิงสาวออรชรผู้นี้อีกครั้ง ถึงได้ตระหนกอย่างตกใจว่าที่แท้หญิงสาวผู้นี้ก็คือหัวหน้าโจรที่คนได้ยินชื่อแล้วหวาดเกรง... ลู่เหวิน!

หากไม่ใช่เพราะมั่นใจว่าซุนอวิ๋นเหนียงไม่กล้าหลอกหลวงเขา เขาก็ไม่อาจจินตนาการภาพของหญิงสาวอ่อนเยาว์ที่ดูบอบบางผู้นี้ว่าจะสามารถเรียกลมเรียกฝนบนภูเขาที่ยังชันได้จริงๆ...

คิดถึงตรงนี้เขาพลันหรีดตาลง ปากไม่ตอบคำถามของหลิวเหมียนถิง แต่โน้มตัวไปข้างหน้า ยื่นมือไปดึงตัวนาง

หลิวเหมียนถิงคาดไม่ถึงว่าเขาจะขวัญกล้าเพียงนี้ ซ้ำยังลงมือรวดเร็วยิ่ง ปริบตาเดียวนางก็ถูกเขากุมข้อมือไว้

และเมื่อหลิวเพ่ยกุมข้อมือไว้ก็สัมผัสได้ทันทีว่าข้อมือข้างนี้พิการถูกตัดเอ็นไปแล้วจริงๆ... น่าจะเกิดจากยอดฝีมือที่เขาส่งไปลอบโจมตี

ตามที่คนเหล่านั้นกลับมารายงาน หญิงสาวผู้นี้คือด้านอย่างมาก ส่งผลให้เป้าหมายจับเป็นนางไม่สำเร็จ จำเป็นต้องตัดเอ็นข้อมือข้อเท้านางก่อนโยนนางลงไปใต้ม่าน้ำเชี่ยวกราก ที่แห่งนั้นอยู่ไกลจากชายฝั่งมาก ข้านางยังได้รับบาดเจ็บหนัก คาดว่าไม่น่ามีชีวิตรอด

บัดนี้ดูแล้วบางที่สวรรค์อาจส่งสารหญิงงามหาตัวจับได้ยากผู้นี้

นี่ไม่ถึงว่าจะให้นางมีชีวิตรอดกลับมา...แต่ชั่วขณะต่อมามือของ หลิวเพ่ยก็ถูกคนจับบีบอย่างแรงจนยากจะทานทน เขาได้แต่ปล่อยมือของ หลิวเหมียนถึงออก

เขาหันหน้าไปมองอย่างมีโทสะ เห็นเป็นบุรุษหน้าตายผู้หนึ่งกำลัง บีบมือเขาอยู่

"สามหาบ!" องครักษ์ของหลิวเพ่ยไม่คาดคิดว่าจะมีบุรุษผู้หนึ่ง โผล่มากะทันหัน ช้ายังลงมือรวดเร็วเพียงนี้ ดังนั้นจึงตั้งใจจะพุ่งเข้ามา จัดการกับบุรุษผู้นั้นทันที

แต่พอบุรุษผู้นั้นเห็นหลิวเพ่ยปล่อยมือก็ปล่อยมือตามทันที กลุ่มคน ด้านหลังเขาพากันก้าวมาข้างหน้า หลิวเหมียนถึงเห็นสภาพการณ์ไม่ถูกต้อง เครื่องเคลือบดินเผาภายในร้านทำท่าว่าจะเสียหายอีกแล้ว นางเปิดตากว้าง เอย่ตวาดทันควัน "ลูกค้ำท่านนี้ จู่ๆ ท่านเข้าร้านมาลงไม้ลงมือกับผู้อื่น กลางวันแสบๆ ได้อย่างไร ถ้าเกิดอยากกินข้าวคูก ถนงถัดไปก็คือที่ว่าการ แล้ว ข้าเรียกคนมาเชิญท่านไปกินก็ได้!"

ครั้งนี้หลิวเพ่ยมาเป็นการส่วนตัวในชุดล้าลอง เขาไม่ได้อยากให้ เจ้าชุยสิงโจวผู้นั้นรู้ตัวสักหน่อย

ตอนนี้ชุยสิงโจวกำลังสนใจแต่ต่อกรกับโจรบทบฏเขาหยั่งซาน ทั้งยังขัดขึ้นคำสั่งที่ให้ลดกำลังพลทหารของราชสำนัก มีอีกฝ่ายช่วยขวาง อยู่ข้างหน้าให้เช่นนี้ หลิวเพ่ยยอมมีอิสระเสรียิ่งนัก!

คิดมาถึงตรงนี้เขาจึงคลี่ยิ้มให้หลิวเหมียนถึงพลางแหย่แฝงเลศนัย "รอวันใดอยู่ไกลจากที่ว่าการ ไม่มีใครมาวุ่นวาย ข้าจะเชิญเจ้าไปพูดคุย ดื่งๆ ด้วยอย่างแน่นอน..."

ตามที่ซุนอวินเหนียงบอก หลิวเหมียนถึงผู้นี้หอบเงินก้อนโตลงจาก

ภูเขาามาด้วย หากล้วงเอาเงินก้อนนี้มาได้ย่อมร่ำรวยมหาศาล

ในเมื่อนางสูญเสียความทรงจำกลายมาเป็นภรรยาพ่อค้า เช่นนั้นก็จัดการได้ง่ายแล้ว ส่วนบุรุษที่บีบมือเขา คิดว่าคงเป็นพ่อค้าผู้หลอกลวงมาเป็นภรรยา

หลิวเพี้ยแค่ผ่านทางมาตำบลหลังเฉวียน นึกสงสัยใคร่รู้ขึ้นมาถึงได้แวะมาดูลู่เหวินในตำนาน ความจริงเขามีเรื่องที่สำคัญกว่าให้ทำ แล้วก็ไม่คิดจะเสียเวลาสร้างปัญหาเพิ่มเติมอยู่ที่นี้ ดังนั้นจึงมองหลิวเหมียนถึงอย่างล้าลึกอีกครั้งก่อนหมุนตัวกลับออกจากบ้านไป

ส่วนหลิวเหมียนถึงหันไปมองบุรุษที่เข้ามาช่วยอย่างขอบคุณ พบว่าเป็นผู้ผดุงคุณธรรมที่เมื่อหลายวันก่อนเคยช่วยจับอันตรายลากลุ่มนั้นไปส่งที่ว่าการไ้ให้นางนั่นเอง ด้านหลังเขายังมีพรรคพวกตามมาด้วยอีกกลุ่ม

"วันหน้าแม่นางควรมานั่งที่โต๊ะเก็บเงินให้น้อยลงสักหน่อย หากข้าไม่ได้บังเอิญผ่านมาพอดี มิใช่ว่าท่านจะลำบากอีกแล้วหรือ"

ครั้งนี้ผู้ผดุงคุณธรรมคนนั้นกลับพูดยาวๆ เป็นแล้ว หลังพูดราวท่องจำออกมาจบ เขาก็ไม่รอหลิวเหมียนถึงหยิบซองแดงมาใส่เงินให้ แต่ประสานหมัดบอกลาจากไปทันที

หลิวเหมียนถึงร้องเรียกตามหลังให้เขากลับมารับเงิน เขาก็ไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับมา

หลิวเหมียนถึงยืนอยู่ตรงประตูร้านอย่างอับจนปัญญาพลางรู้สึกว่ามีผู้คนในตำบลหลังเฉวียนช่างเป็นคนดีนัก แต่ละคนเป็นมิตรกันเพียงนี้...

ส่วนผู้ผดุงคุณธรรมคนนั้นหลังพาลูกน้องเดินเลี้ยวหัวมุมก็มุ่งหน้าไปหารถม้าคันหนึ่งที่จอดอยู่ จากนั้นค้อมตัวเอ่ยเสียดเบา "ท่านอ่องสุขอ่องผู้้นักกลับไปแล้วขอรับ...จะให้ชำน้อยสะกดรอยตามเขาต่อไป



หรือไม่"

ชยสิงใจเยยด้วยสายตาเ็นซา "ไม่จำเป็น เขาจะไปหาใครซ้ำพอ  
จะรู้แล้ว"

## 40

ชวยสิงใจโชคดีมาก ถ้าไม่ใช่เขาจับตัวขุนอินเหียง ตกปลาตัวใหญ่  
อย่างสูยอ่องออกมาได้ บางที่เขาอาจจะต้องเดินทางอ้อมอีกสักพักใหญ่

นับตั้งแต่รู้ว่าขุนนางจำนวนมากของชิงใจมีสายสัมพันธ์นานัปการ  
กับสูยอ่อง เขาจึงส่งคนไปตรวจสอบ บังเอิญได้เบาะแสมาโดยไม่เจตนา  
ตรวจเจอทายาทหมอลวงที่ลากลับบ้านเกิดไปนานปีแล้วคนหนึ่ง

หมอลวงท่านนี้มีวิชาแพทย์สูงส่ง เพราะว่าเคยท่องยุทธภพจึง  
รู้ศาสตร์การรักษารักษาอย่างอื่นที่หมอลวงทั่วไปไม่เชี่ยวชาญกัน ได้ยินว่า  
ตอนอยู่เมืองหลวงเป็นหมอลวงที่สูยอ่องใช้งานด้วยตนเอง

แต่เมื่อหลายปีก่อน หมอลวงท่านนี้ไปออกตรวจที่จวนสูยอ่องแล้ว  
ล้มป่วยเฉียบพลัน ตายอยู่ที่จวนสูยอ่อง

ยามศพของเขาถูกยกออกมา และคนในครอบครัวบรรจรวงใส่โลง  
กลับพบรอยน้ำหมึกตรงฝ่าเท้าเขา...ตอนนั้นตัวอักษรยังนับว่าแจ่มชัด

บุตรคนโตที่คุ้นชินกับวิชาแพทย์ของบิดาแค่มองก็รู้ว่าเป็นตำรับยาแก้พิษของสุราพิษ

บุตรชายคนโตที่บรรจุกุศพลีให้หมอลวงกระจ่างแจ้งโดยพลันว่าเหตุใดหมอลวงที่ร่างกายแข็งแรงมาโดยตลอดจึงสิ้นชีพไปกะทันหันจะต้องเป็นเพราะช่วยคนที่ไม่อาจบอกผู้ใดได้เข้า จากนั้นถูกสุยอ่องฆ่าปิดปากอย่างแน่นนอน

เห็นได้ว่าตอนที่บิดาลิ้นชีพน่าจะนอนหลับอยู่ ถูกทำไม่ทันสวมระหว่างคืนรณชาติขึ้นไปเหยียบเทียบยาบนพื้นเข้า ถึงได้เต็มไปด้วยรอยตัวหนังสือเต็มเท้า

พวกมือสังหารที่สวมชุดให้บิดาน่าจะไม่ทันสังเกตเห็นว่าฝ่าเท้าเขามีตัวอักษรอยู่ แคยกตัวเขาขึ้นแปล กลุ่มผ้าขาวบร่างเสร็จก็ส่งกลับเข้าจวน

หลังกระจ่างชัดตรงจุดนี้บุตรชายคนโตตกใจจนอาศัยข้ออ้างว่าส่งบิดากลับบ้านเกิดไปฝังร่วมสุสานบรรพบุรุษ คนทั้งครอบครัวเก็บสัมภาระ บุตรชายอีกสองคนเองก็ลาออกจากตำแหน่งหมอลวง ต่างย้ายกลับบ้านเกิดไปกันหมด

ทุกวันนี้บุตรชายคนโตอายุมากแล้ว สมัยก่อนไหวหยางอ่องผู้เฒ่าเคยมีพระคุณกับเขา ดังนั้นเมื่อสุยสิงโจวเร่งรีบเดินทางตะลอนมาถามด้วยตนเอง เขาถึงได้บอกเรื่องราวที่ซ่อนอยู่นี้ออกมา

ส่วนที่ว่าหมอลวงชราผู้นั้นช่วยใครเอาไว้ สุยสิงโจวนี้ก็ออกขึ้นมาทันที

สุราพิษนั้นก็เชื่อว่าทุกคนจะดื่มได้ อิงจากวันเวลาตายของหมอลวงก็เป็นวันที่เกิดเรื่องกับรัชทายาท โอรสต่างถูกพระราชทานความตายให้พอดี

อีกอย่างอาจารย์ผู้มีพระคุณซึ่งเขาไปเยี่ยมเมื่อไม่นานมานี้ก็เคยพูดว่าบางทีโอรสของรัชทายาทอาจยังไม่สิ้นพระชนม์ หากเด็กสองคนที่ถูกพิชรดมาได้จะต้องได้รับความช่วยเหลือจากสุ่ยอ๋องแน่นอน

จากนั้นเมื่อคำนวณอายุ อายุของโอรสองค์โตนั้น...กลับตรงกับคุณชายจื่ออวี่ผู้นั้น คิดมาถึงตรงนี้ซุ่ยสิงโจวพลันกระจ่างแจ้ง นี่ก็ไปถึงครั้งแรกที่ได้เห็นจื่ออวี่ผู้นั้นแล้วรู้สึกคุ้นตาขึ้นมา

ตอนนี้เมื่อคิดโดยถี่ถ้วน จื่ออวี่ผู้นั้นรูปโฉมดี คล้ายคลึงกับพระชายาของรัชทายาทที่เธอในวัยเด็กเคยพบในงานเลี้ยงมาก!

เมื่อคิดเช่นนั้น ได้ยินว่าในปีที่รัชทายาทสิ้นพระชนม์ ภายในตำหนักตามหาเงินก้อนใหญ่ไม่พบ น่าจะถูกโอรสผู้หายสาบสูญนำไปด้วย

จากนั้นนึกเชื่อมโยงถึงวันนั้นที่มีคนจากภูเขายังซานกล่าววาทลิวเหมียนถึงยักษ์ออกเงินจำนวนมหาศาล...ซุ่ยสิงโจวก็กระจ่างชัดในรายละเอียดหลายๆ อย่างที่ก่อนหน้านี้ติดขัดอยู่ที่

หัวหน้าโจรภิกษุภูเขายังซานที่ต่อสู้กับเขามานาน นี่ก็ไม่ถึงว่าจะเป็นพระนัดดาหิวอวี่ผู้หายสาบสูญไปในปีนั้น!

ตอนที่ซุ่ยสิงโจวกลับไปยังบ้านบนถนนสายเหนือด้วยสภาพจิตใจหนักอึ้งก็เห็นลิวเหมียนถึงกับหลิ้มามาอยู่ในลานบ้านกำลังสั่งการสาวใช้สองคนถอดผ้าห่มออกมาอยู่

อีกไม่กี่วันอากาศก็จะเย็นลงแล้ว ผ้าห่มจำเป็นต้องเติมปุ๋ยฝ้ายใหม่เข้าไปเพิ่มจึงจะอบอุ่น

ดังนั้นตอนที่ลิวเหมียนถึงออกมาจากร้านจึงซื้อปุ๋ยฝ้ายมาสองกระสอบ เตรียมเติมเข้าไปในผ้าห่มของทุกคนในบ้านทั้งนายและบ่าว

หลังปิดกวาดทำความสะอาดลานบ้านจนสะอาดสะอาดตามด้วย  
ปุกระดาษเคลือบน้ำมันแผ่นใหญ่จำนวนหนึ่งรองลงไป หลี่มามากก็สั่งให้  
สาวใช้คลี่ผ้าห่มแผ่ออก

เมื่อเห็นสามีกลับมาแล้วหลิวเหมียนถึงก็ปล่อยให้หลี่มามากกับสาวใช้  
สองคนทำงานกันไป ส่วนนางเดินมาต้อนรับสามี

ตอนที่ซุยสิงโจวถามถึงกิจวัตรประจำวันของนางในวันนี้ นางเอง  
ก็บอกตามตรงเรื่องที่ได้พบภิกษุไว้ผมที่ร้านค้า

"ผู้ผดุงคุณธรรมคนนั้นพูดไว้ไม่ผิด ตอนนี้อยู่ในตำบลดึงเฉวียนมักมี  
คนนอกเข้ามา ผู้คนมากหน้าหลายตาเช่นนี้ ตรงโต๊ะเก็บเงินจ้างผู้จัดการร้าน  
ที่ทำงานเก่งอีกคนมาก็พอ เจ้าไม่จำเป็นต้องออกไปเปิดเผยหน้าตา  
ข้างนอกตลอด"

ถึงแม้วันนี้ที่คนผู้นั้นพูดกับหลิวเหมียนถึงล้วนมาจากคำสั่งของ  
ซุยสิงโจว แต่ว่าเขายังคงต้องกำชับต่อหน้าหลิวเหมียนถึงดี ๆ อีกครั้ง

ในเมื่อไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจเดินผ่านร้านค้าช่วยป้องกันภิกษุ  
ให้หลิวเหมียนถึงได้ทุกครั้ง การอยู่แต่ที่บ้านบนถนนสายเหนือก็จะช่วย  
ลดเหตุไม่คาดฝันได้มากกว่า

หลิวเหมียนถึงเองก็รู้สึกว่ามีเหตุจะมีเหตุผล จึงผงกศีรษะอย่าง  
เชื่องฟัง

"วันนี้เขาจับเจ้าตรงที่ใด" ซุยสิงโจวดื่มชาไปพลางถามเสียงอบอุ่น  
หลิวเหมียนถึงยกมือซ้ายขึ้นอย่างซื่อสัตย์ จากนั้นนางก็เห็นสามี  
ค่อย ๆ วางถ้วยชาลง จูงมือนางเดินไปที่อ่างน้ำหลังฉากบังลม แล้วใช้  
ผ้าชุบน้ำเช็ดข้อมือให้นาง

หลิวเหมียนถึงรู้สึกที่น้ำในอ่างมีกลิ่นเปรี้ยวเล็กน้อย\* จึงถามกลัวหัวเราะ

\* กลิ่นเปรี้ยวมีนัยว่าได้กลิ่นน้ำส้มสายชู ซึ่งหมายถึงรู้สึกได้ถึงความจริง

"หากข้าไม่ทันระวังถูกคนแตะต้องทั่วร่าง ท่านที่จะจับข้าเข้าไว้ในถ้ำน้ำ  
ก็วันหรือ"

หลังพูดออกไปตัวหลิวเหมียนถึงก็นึกเสียใจภายหลังขึ้นมา นาง  
มักจะหลงลืมมารยาทเรื่องระวังกิริยาคำพูดที่อาจารย์หญิงเคยสอนให้  
นางเสมอ อะไรเรียก 'ถูกคนแตะต้องทั่วร่าง' จะนำความบริสุทธิ์ของสตรี  
มากล่าวหยอกเย้าสามีเล่นๆ ได้อย่างไร

แต่ขุยสิงใจไม่ได้ตำหนิที่นางปลั่งปาก เขาก็มน้ำลง ริมฝีปากหยัก  
ยกขึ้น "ไม่เป็นไร...ถึงเวลาอย่ามมีวิธี 'ล้าง' ตัวเจ้าให้สะอาด..."



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3gOrQ3p>